

Dziennik Urzędowy C 131

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62
8 kwietnia 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 131/01 Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej..... 1

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 131/02 Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału..... 2

2019/C 131/03 Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału..... 3

Sąd

2019/C 131/04 Złożenie ślubowania przez nowego członka Sądu..... 4

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 131/05 Sprawa C-322/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 lutego 2019 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) — Irlandia] — Eugen Bogatu/Minister for Social Protection (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 67 — Wniosek o świadczenia rodzinne przedstawiony przez osobę, która zakończyła pracę najemną we właściwym państwie członkowskim, lecz nadal w nim zamieszkuje — Prawo do świadczeń rodzinnych dla członków rodziny zamieszkałych w innym państwie członkowskim — Warunki zakwalifikowania) 5

PL

2019/C 131/06	Sprawa C-345/17: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa — Łotwa) — Postępowanie wszczęte przez Sergejsa Buividsa (Odesłanie prejudycjalne — Przetwarzanie danych osobowych — Dyrektywa 95/46/WE — Artykuł 3 — Zakres stosowania — Nagranie wideo przedstawiające policjantów na komisariacie policji podczas podejmowanych przez nich czynności proceduralnych — Publikacja na stronie internetowej zawierającej materiały wideo — Artykuł 9 — Przetwarzanie danych osobowych wyłącznie w celach dziennikarskich — Pojęcie — Wolność wypowiedzi — Ochrona życia prywatnego)	6
2019/C 131/07	Sprawa C-423/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag — Niderlandy) — Staat der Nederlanden/Warner-Lambert Company LLC (Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuł 11 — Generyczne produkty lecznicze — Charakterystyka produktu leczniczego — Wyłączenie odniesień do wskazań lub form dawkowania, które wciąż były chronione prawem z patentu w czasie, gdy lek generyczny był wprowadzany do obrotu)	6
2019/C 131/08	Sprawa C-434/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Węgry) — Human Operator Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Harmonizacja ustawodawstw podatkowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Odliczenie VAT — Określenie podatnika zobowiązanego do zapłaty VAT — Zastosowanie z mocą wsteczną środka stanowiącego odstępstwo — Zasada pewności prawa)	7
2019/C 131/09	Sprawa C-531/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Vetsch Int. Transporte GmbH (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 143 ust. 1 lit. d) — Zwolnienia z VAT z tytułu importu — Import, po którym nastąpiło wewnątrzwspólnotowe przemieszczenie — Późniejsza dostawa wewnątrzwspólnotowa — Oszustwo podatkowe — Odmowa zwolnienia — Przesłanki)	8
2019/C 131/10	Sprawa C-535/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — NK, zarządca masy upadłości PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV i PI/BNP Paribas Fortis NV (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 i rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Odpowiednie zakresy stosowania — Upadłość komornika sądowego — Powództwo wytoczone przez zarządcę upadłościowego odpowiedzialnego za zarząd masą upadłości i jej podział)	9
2019/C 131/11	Sprawa C-554/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — Rebecka Jonsson/Société du Journal L'Est Républicain (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń — Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 — Artykuł 16 — „Strona przegrywająca” — Koszty postępowania — Podział — Artykuł 19 — Przepisy proceduralne państw członkowskich)	9
2019/C 131/12	Sprawa C-562/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional — Hiszpania) — Nestrade SA/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT), Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC) (Odesłanie prejudycjalne — Trzynasta dyrektywa 86/560/EWG — Warunki zwrotu podatku od wartości dodanej (VAT) — Zasady równoważności i skuteczności — Przedsiębiorstwo niemające siedziby w Unii Europejskiej — Wcześniejsza i ostateczna decyzja odmawiająca zwrotu VAT — Błędny numer identyfikacji VAT)	10

2019/C 131/13	Sprawa C-630/17: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski Sud u Rijeci — Chorwacja) — Anica Milivojević/Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen (Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 56 i 63 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy krajowe przewidujące nieważność umów kredytu z elementem zagranicznym zawartych z kredytodawcą bez odpowiedniego zezwolenia — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 17 ust. 1 — Umowa kredytu zawarta przez osobę fizyczną w celu świadczenia turystycznych usług noclegowych — Pojęcie „konsumenta” — Artykuł 24 pkt 1 — Wyłączne uprawnienia w dziedzinie praw rzeczowych na nieruchomościach — Powództwo o stwierdzenie nieważności umowy kredytu i o wykreślenie wpisu zabezpieczenia rzeczowego w księdze wieczystej)	11
2019/C 131/14	Sprawa C-710/17: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa/Comune di Tarvisio (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 48 ust. 3 — Ocena i weryfikacja zdolności technicznej wykonawców — Przepis krajowy, którego nie można uznać za transpozycję dyrektywy 2004/18 — Brak bezpośredniego i bezwarunkowego odesłania do prawa Unii — Brak wniosku opartego na istnieniu niewątpliwego znaczenia transgranicznego — Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)	12
2019/C 131/15	Sprawa C-49/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Catalunya — Hiszpania) — Carlos Escribano Vindel/Ministerio de Justicia (Odesłanie prejudycjalne — Środki pakietu oszczędnościowego — Obniżenie wynagrodzeń w krajowej służbie publicznej — Szczegółowe zasady — Różnicowany wpływ — Polityka społeczna — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 21 — Niezawisłość sędziowska — Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE)	13
2019/C 131/16	Sprawa C-154/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Labour Court, Ireland — Irlandia) — Tomás Horgan, Claire Keegan/Minister for Education & Skills, Minister for Finance, The Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland, Attorney General (Odesłanie prejudycjalne — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 2 ust. 2 lit. b) — Dyskryminacja pośrednia ze względu na wiek — Nowo zatrudnieni nauczyciele — Data zatrudnienia — Siatka płac i zaszeregowanie do stopni tej siatki w chwili zatrudnienia mniej korzystne niż mające zastosowanie do nauczycieli już zatrudnionych)	14
2019/C 131/17	Sprawa C-179/18: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Gent — Belgia) — Ronny Rohart/Federale Pensioendienst (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Uprawnienia emerytalne na podstawie krajowego systemu emerytalnego pracowników najemnych — Odmowa uwzględnienia okresu obowiązkowej służby wojskowej odbytej przez urzędnika Unii Europejskiej przed podjęciem służby urzędniczej — Zasada lojalnej współpracy)	14
2019/C 131/18	Sprawa C-231/18: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg — Niemcy) — NK (Odesłanie prejudycjalne — Transport — Transport drogowy — Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 — Rozporządzenie (UE) nr 165/2014 — Obowiązek używania tachografów — Odstępstwo w odniesieniu do pojazdów wykorzystywanych do przewozu żywych zwierząt z gospodarstw na miejscowe targowiska i z powrotem lub z targowisk do miejscowych rzeźni) ..	15
2019/C 131/19	Sprawa C-492/18 PPU: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko TC (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Artykuł 12 — Pozostawienie osoby w areszcie — Artykuł 17 — Terminy na podjęcie decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania — Ustawodawstwo krajowe przewidujące zawieszenie z urzędu środka detencyjnego po 90 dniach od zatrzymania — Wykładnia zgodna — Zawieszenie terminów — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 6 — Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego — Rozbieżne wykładnie — Jasność i przewidywalność)	16
2019/C 131/20	Sprawa C-571/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie T-606/16, Pereira/ Komisja, wniesione w dniu 11 września 2018 r. przez Felismino Pereira	17

2019/C 131/21	Sprawa C-577/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 11 września 2018 r. w sprawie T-757/17, Kerstens/Komisja, wniesione w dniu 11 września 2018 r. przez Petrusa Kerstensa	17
2019/C 131/22	Sprawa C-669/18 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 10 sierpnia 2018 r. w sprawie T-309/18 Adis Higiene/EUIPO — Farecla Products (G3 Extra Plus), wniesione w dniu 27 października 2018 r. przez Adis Higiene, S.L.	17
2019/C 131/23	Sprawa C-711/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 listopada 2018 r. — Ascopiave SpA i in./Ministero dello Sviluppo Economico i in.	18
2019/C 131/24	Sprawa C-754/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 3 grudnia 2018 r. — Ryanair Designated Activity Company/Országos Rendőr-főkapitányság.	18
2019/C 131/25	Sprawa C-763/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 października 2018 r. w sprawie T-18/17 Unipreus/EUIPO — Wallapop (wallapop), wniesione w dniu 5 grudnia 2018 r. przez Wallapop, S.L.	20
2019/C 131/26	Sprawa C-830/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Niemcy) w dniu 28 grudnia 2018 r. — Landkreis Südliche Weinstraße/PF i in.	21
2019/C 131/27	Sprawa C-835/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 24 grudnia 2018 r. — SC Terracult SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul de Soluționare a Contestațiilor.	21
2019/C 131/28	Sprawa C-9/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 3 stycznia 2019 r. — SC Mitliv Exim SRL/Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili.	22
2019/C 131/29	Sprawa C-32/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 18 stycznia 2019 r. — AT/Pensionsversicherungsanstalt.	23
2019/C 131/30	Sprawa C-47/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 25 stycznia 2019 r. — HA/Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst.	24
2019/C 131/31	Sprawa C-77/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 1 lutego 2019 r. — Kaplan International colleges UK Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs.	25
2019/C 131/32	Sprawa C-79/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 listopada 2018 r. w sprawie T-508/15, Republika Litewska/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 lutego 2019 r. przez Republikę Litewską ...	26

2019/C 131/33	Sprawa C-100/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 8 lutego 2019 r. — Viasat UK Ltd, Viasat Inc./Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)	27
2019/C 131/34	Sprawa C-107/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obvodní soud pro Prahu 9 (Republika Czeska) w dniu 12 lutego 2019 r. — XR/Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.	28
2019/C 131/35	Sprawa C-119/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu] (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 4 grudnia 2018 r. w sprawie T-518/16, Carreras Sequeros i in./Komisja, wniesione w dniu 14 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską	29
2019/C 131/36	Sprawa C-122/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 grudnia 2018 r. w sprawie T-400/10, Hamas/Rada, wniesione w dniu 14 lutego 2019 r. przez Hamas	30
2019/C 131/37	Sprawa C-126/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 4 grudnia 2018 r. w sprawie T-518/16, Carreras Sequeros i in./Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Radę Unii Europejskiej	31
2019/C 131/38	Sprawa C-132/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-873/16, Groupe Canal +/Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Groupe Canal+	33
2019/C 131/39	Sprawa C-160/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-167/13, Comune di Milano/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Comune di Milano	34
2019/C 131/40	Sprawa C-167/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-683/15, Freistaat Bayern/Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską	35
2019/C 131/41	Sprawa C-171/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w połączonych sprawach T-722/15, T-723/15 i T-724/15, Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V. i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską	36
Sąd		
2019/C 131/42	Sprawa T-292/15: Wyrok Sądu z dnia 12 lutego 2019 r. — Vakakis kai Synergates/Komisja (Odpowiedzialność pozaumowna — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Konflikt interesów — Obowiązek staranności — Utrata szansy — Odszkodowanie)	38
2019/C 131/43	Sprawa T-131/16 i T-263/16: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Belgia i Magnetrol International/Komisja (Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony w życie przez Belgię — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny z rynkiem wewnętrznym i z prawem oraz nakazująca odzyskanie pomocy — Interpretacja indywidualna prawa podatkowego (tax ruling) — Zwolnienie z opodatkowania nadmiernych zysków — Autonomia podatkowa państw członkowskich — Pojęcie systemu pomocy — Dalsze środki wykonawcze)	39

2019/C 131/44	Sprawa T-679/16: Wyrok Sądu z dnia 26 lutego 2019 r. — Athletic Club/Komisja (Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze hiszpańskie na rzecz niektórych zawodowych klubów piłkarskich — Preferencyjna stawka opodatkowania stosowana w ramach podatku dochodowego klubów uprawnionych do korzystania ze statusu podmiotu o celach niezarobkowych — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Środek podejmowany przez jednostki niższego rzędu niż państwo — Selektywny charakter — Zakłócenie konkurencji — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócenie konkurencji — Zmiana istniejącej pomocy — Obowiązek uzasadnienia)	40
2019/C 131/45	Sprawa T-903/16: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — RE/Komisja (Dane osobowe — Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania tych danych — Prawo dostępu do tych danych — Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 — Odmowa udzielenia dostępu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Pismo odsyłające, bez przeprowadzenia weryfikacji, do wcześniejszej częściowej odmowy udzielenia dostępu — Pojęcie aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 263 TFUE — Pojęcie aktu wyłącznie potwierdzającego — Możliwość zastosowania w dziedzinie dostępu do danych osobowych — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Interes prawny — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia)	40
2019/C 131/46	Sprawa T-91/17: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — L/Parlament (Służba publiczna — Akredytowani asystenci parlamentarni — Zwolnienie chorobowe — Zwolnienie chorobowe spędzone poza miejscem zatrudnienia — Nieusprawiedliwiona nieobecność — Artykuł 60 regulaminu pracowniczego — Obowiązek staranności — Zasada dobrej administracji)	41
2019/C 131/47	Sprawa T-366/17: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Polska/Komisja (EFRR — Odmowa potwierdzenia wkładu finansowego na duży projekt — Artykuł 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Ocena spójności dużego projektu z priorytetami programu operacyjnego — Artykuł 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 — Przekroczenie terminu)	42
2019/C 131/48	Sprawa T-34/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Giove Gas/EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy CALOON — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001).....	42
2019/C 131/49	Sprawa T-63/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Torro Entertainment/EUIPO — Grupa Osborne (TORRO Grande MEAT IN STYLE) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TORRO Grande MEAT IN STYLE — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe TORO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001 — Obowiązek staranności — Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001)	43
2019/C 131/50	Sprawa T-123/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Bayer Intellectual Property/EUIPO (Przedstawienie serca) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego serce — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001).....	44
2019/C 131/51	Sprawa T-162/18: Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Beko/EUIPO — Acer (ALTUS) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ALTUS — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe ALTOS — Postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do niektórych wcześniejszych znaków towarowych wszczęte przed organami krajowymi — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zawieszenie postępowania administracyjnego — Zasada 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 71 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625)	45
2019/C 131/52	Sprawa T-524/16 R: Postanowienie Wiceprezesa Sądu z dnia 15 lutego 2019 r. — Aresu/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Urzędnicy — Nowelizacja regulaminu pracowniczego z dnia 1 stycznia 2014 r. — Zmniejszona liczba dni corocznego urlopu wypoczynkowego — Zastąpienie czasu podróży urlopem na podróż do miejsca pochodzenia — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	45

2019/C 131/53	Sprawa T-768/17: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Comprojecto-Projectos e Construções i in./EBC (Skarga na bezczynność, o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Polityka gospodarcza i pieniężna — Nadzór nad instytucjami kredytowymi — Zarzut niezgodnego z prawem działania niektórych portugalskich instytucji kredytowych — Domyślne odrzucenie wezwania do działania skierowanego do EBC — Oczywista częściowa niedopuszczalność — Oczywisty częściowy brak właściwości — Skarga w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	46
2019/C 131/54	Sprawa T-817/17: Postanowienie Sądu z dnia 8 lutego 2019 r. — Schokker/EASA (Służba publiczna — Personel kontraktowy — EASA - Zatrudnienie — Postępowanie w sprawie naboru - Umieszczenie strony skarżącej na liście rezerwy kadrowej — Wycofanie oferty zatrudnienia przedstawionej stronie skarżącej — Odpowiedzialność — Brak niezgodnego z prawem zachowania EASA — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna)	47
2019/C 131/55	Sprawa T-125/18: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Associazione GranoSalus/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Środki ochrony roślin — Substancja czynna o nazwie „glifosat” — Odnowienie włączenie do załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)	48
2019/C 131/56	Sprawa T-137/18: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Chrome Hearts/EUIPO –Shenzhen Van St. Lnh Jewelry (Przedstawienie krzyża) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego krzyż — Cofnięcie zaskarżonej decyzji — Następca bezprzedmiotowość celu — Umorzenie postępowania)	48
2019/C 131/57	Sprawa T-224/18 RII: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — PV/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Postępowanie dyscyplinarne — Obniżenie wynagrodzenia do zera — Zmiana okoliczności — Niedopuszczalność — Brak nowych okoliczności faktycznych)	49
2019/C 131/58	Sprawa T-258/18: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Brunke/Komisja (Skarga na bezczynność — Termin do wniesienia skargi — Początek biegu terminu — Brak wezwania do działania — Drugie wezwanie do działania — Oczywista niedopuszczalność — Żądanie o charakterze deklaratywnym — Wniosek o wydanie nakazu — Oczywisty brak właściwości)	50
2019/C 131/59	Sprawa T-376/18: Postanowienie Sądu z dnia 8 lutego 2019 r. — Front Polisario/Rada (Skarga o stwierdzenie nieważności — Umowy międzynarodowe — Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Unią Europejską a Marokiem — Decyzja upoważniająca do wszczęcia negocjacji między Unią a Marokiem w celu zmiany porozumienia o partnerstwie — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	50
2019/C 131/60	Sprawa T-429/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 13 lutego 2019 r. — BRF i SHB Comercio e Industria de Alimentos/Komisja (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Zdrowie publiczne — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/700 — Zmiana wykazów zakładów z państwa trzeciego, z których dozwolony jest przywóz wymienionych produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do niektórych zakładów z Brazylii — Brak pilnego charakteru — Wyważenie interesów)	51
2019/C 131/61	Sprawa T-511/18: Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2019 r. — XH/Komisja.....	52
2019/C 131/62	Sprawa T-65/19: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2019 r. — AI/ECDC.....	53
2019/C 131/63	Sprawa T-77/19: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2019 r. — Alcar Aktiebolag/EUIPO — Alcar Holding (alcar.se)	54
2019/C 131/64	Sprawa T-79/19: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2019 r. — Lantmännen i Lantmännen Agroetanol/Komisja. .	55
2019/C 131/65	Sprawa T-101/19: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2019 r. — Rezon/EUIPO (imot.bg).....	56

2019/C 131/66	Sprawa T-106/19: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2019 r. — Abarca/EUIPO — Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS).....	57
2019/C 131/67	Sprawa T-726/16: Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — VFP/Komisja	58
2019/C 131/68	Sprawa T-60/18: Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2019 r. — Hangzhou Lezoo traveling equipment/EUIPO — Promotional Traders (GREEN HERMIT).....	58
2019/C 131/69	Sprawa T-725/18: Postanowienie Sądu z dnia 15 lutego 2019 r. — Intercontinental Exchange Holdings/EUIPO (BRENT)	59

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 131/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 122 z 1.4.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 112 z 25.3.2019

Dz.U. C 103 z 18.3.2019

Dz.U. C 93 z 11.3.2019

Dz.U. C 82 z 4.3.2019

Dz.U. C 72 z 25.2.2019

Dz.U. C 65 z 18.2.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału

(2019/C 131/02)

Priit Pikamäe, mianowany rzecznikiem generalnym Trybunału Sprawiedliwości decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 1 lutego 2019 r. ⁽¹⁾ na okres od dnia 5 lutego 2019 r. do dnia 6 października 2024 r., złożył ślubowanie przed Trybunałem w dniu 6 lutego 2019 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 32 z 4.2.2019, s. 7.

Złożenie ślubowania przez nowego członka Trybunału

(2019/C 131/03)

Andreas Kumin, mianowany sędzią Trybunału Sprawiedliwości decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 6 marca 2019 r. ⁽¹⁾ na okres od dnia 12 marca 2019 r. do dnia 6 października 2024 r., złożył ślubowanie przed Trybunałem w dniu 20 marca 2019 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 70 z 12.3.2019, s. 32.

SĄD

Złożenie ślubowania przez nowego członka Sądu

(2019/C 131/04)

Ramona Frendo, mianowana sędzią Sądu decyzją przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej z dnia 6 marca 2019 r. ⁽¹⁾ na okres od 11 marca 2019 r. do 31 sierpnia 2019 r., złożyła ślubowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości w dniu 20 marca 2019 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 11.3.2019, s. 50.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 lutego 2019 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) — Irlandia] — Eugen Bogatu/Minister for Social Protection

(Sprawa C-322/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 67 — Wniosek o świadczenia rodzinne przedstawiony przez osobę, która zakończyła pracę najemną we właściwym państwie członkowskim, lecz nadal w nim zamieszkuje — Prawo do świadczeń rodzinnych dla członków rodziny zamieszkałych w innym państwie członkowskim — Warunki zakwalifikowania)

(2019/C 131/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eugen Bogatu

Strona pozwana: Minister for Social Protection

Sentencja

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a w szczególności jego art. 67 w związku z art. 11 ust. 2, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym możliwość ubiegania się przez daną osobę o świadczenia rodzinne we właściwym państwie członkowskim nie jest uzależniona ani od wykonywania przez tę osobę pracy najemnej we wspomnianym państwie członkowskim, ani od wypłacania tej osobie przez to państwo świadczenia pieniężnego z powodu lub w konsekwencji wykonywania takiej pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa — Łotwa) — Postępowanie wszczęte przez Sergejsa Buividsa

(Sprawa C-345/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przetwarzanie danych osobowych — Dyrektywa 95/46/WE — Artykuł 3 — Zakres stosowania — Nagranie wideo przedstawiające policjantów na komisariacie policji podczas podejmowanych przez nich czynności proceduralnych — Publikacja na stronie internetowej zawierającej materiały wideo — Artykuł 9 — Przetwarzanie danych osobowych wyłącznie w celach dziennikarskich — Pojęcie — Wolność wypowiedzi — Ochrona życia prywatnego)

(2019/C 131/06)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Sergejs Buivids

przy udziale: Datu valsts inspekcija

Sentencja

- 1) Artykuł 3 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tej dyrektywy jest objęte nagranie na wideo policjantów na komisariacie policji w chwili przyjmowania przez nich zeznań oraz opublikowanie tak nagranych wideo na stronie internetowej zawierającej materiały wideo, na której użytkownicy mogą zamieszczać, odtwarzać i rozpowszechniać nagrania wideo.
- 2) Artykuł 9 dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że okoliczności faktyczne takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, to znaczy nagranie na wideo policjantów na komisariacie policji w chwili przyjmowania przez nich zeznań oraz opublikowanie tak nagranych wideo na stronie internetowej zawierającej materiały wideo, na której użytkownicy mogą zamieszczać, odtwarzać i rozpowszechniać nagrania wideo, może stanowić przetwarzanie danych osobowych wyłącznie w celach dziennikarskich w rozumieniu tego przepisu, o ile ze wspomnianego nagrania wideo wynika, że wyłącznym celem jego zarejestrowania i opublikowania jest publiczne rozpowszechnienie informacji, opinii lub myśli, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag — Niderlandy) — Staat der Nederlanden/Warner-Lambert Company LLC

(Sprawa C-423/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuł 11 — Generyczne produkty lecznicze — Charakterystyka produktu leczniczego — Wylączenie odniesień do wskazań lub form dawkowania, które wciąż były chronione prawem z patentu w czasie, gdy lek generyczny był wprowadzany do obrotu)

(2019/C 131/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staat der Nederlanden

Druga strona postępowania: Warner-Lambert Company LLC

Sentencja

Artykuł 11 akapit drugi dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/26/UE z dnia 25 października 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że w procedurze wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, takiej jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, przekazanie właściwemu organowi krajowemu przez wnioskującego o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego lub przez posiadacza takiego pozwolenia ulotki lub charakterystyki produktu leczniczego, które nie zawierają odniesień odsyłających do wskazań lub form dozowania, które były chronione prawami z patentu w chwili, gdy dany produkt był wprowadzony do obrotu, stanowi wniosek o ograniczenie zakresu pozwolenia na dopuszczenie do obrotu danego generycznego produktu leczniczego.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Węgry) — Human Operator Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-434/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Harmonizacja ustawodawstw podatkowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Odliczenie VAT — Określenie podatnika zobowiązanego do zapłaty VAT — Zastosowanie z mocą wsteczną środka stanowiącego odstępstwo — Zasada pewności prawa)

(2019/C 131/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Zalaegerszegi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Human Operator Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Prawo Unii sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu przewidującemu stosowanie środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2013/43/UE z dnia 22 lipca 2013 r., zanim akt prawa Unii zezwalający na to odstępstwo nie został notyfikowany państwu członkowskiemu, które o nie wniosło, w sytuacji gdy wspomniany akt prawa Unii nie wskazuje swojego wejścia w życie lub początkowej daty jego stosowania, nawet jeśli to państwo członkowskie złożyło wniosek, aby wspomniane odstępstwo było stosowane z mocą wsteczną.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Vetsch Int. Transporte GmbH

(Sprawa C-531/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 143 ust. 1 lit. d) — Zwolnienia z VAT z tytułu importu — Import, po którym nastąpiło wewnątrzwspólnotowe przemieszczenie — Późniejsza dostawa wewnątrzwspólnotowa — Oszustwo podatkowe — Odmowa zwolnienia — Przesłanki)

(2019/C 131/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Vetsch Int. Transporte GmbH

przy udziale: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Sentencja

Artykuł 143 lit. d) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i art. 143 ust. 1 lit. d) tejże dyrektywy zmienionej dyrektywą Rady 2009/69/WE z dnia 25 czerwca 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że przewidzianego w tych przepisach zwolnienia z podatku od wartości dodanej z tytułu importu nie można odmówić importerowi wyznaczonemu jako osoba zobowiązana do zapłaty tego podatku lub uznanemu za taką osobę zgodnie z art. 201 dyrektywy 2006/112 w sytuacji takiej jak sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której z jednej strony odbiorca przemieszczenia wewnątrzwspólnotowego następującego po tym imporcie popełnia w zakresie transakcji dokonanej po tym przemieszczeniu oszustwo, które nie jest związane z owym przemieszczeniem, a z drugiej strony żaden element nie pozwala na uznanie, że importer wiedział lub powinien był wiedzieć, iż owa późniejsza transakcja była związana z oszustwem popełnionym przez odbiorcę.

(¹) Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — NK, zarządca masy upadłości PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV i PI/BNP Paribas Fortis NV

(Sprawa C-535/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 i rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Odpowiednie zakresy stosowania — Upadłość komornika sądowego — Powództwo wytoczone przez zarządcę upadłościowego odpowiedzialnego za zarząd masą upadłości i jej podział)

(2019/C 131/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NK, zarządca masy upadłości PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV i PI

Strona przeciwna: BNP Paribas Fortis NV

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo, takie jak powództwo wytoczone w postępowaniu głównym, mające za przedmiot roszczenie odszkodowawcze z tytułu czynu niedozwolonego, wytoczone przez zarządcę w ramach postępowania upadłościowego, gdy ewentualnie zasądzone odszkodowanie zasila masę upadłości, jest objęte zakresem pojęcia „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 i w związku z tym wchodzi w zakres przedmiotowy rzeczzonego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — Rebecka Jonsson/Société du Journal L'Est Républicain

(Sprawa C-554/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń — Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 — Artykuł 16 — „Strona przegrywająca” — Koszty postępowania — Podział — Artykuł 19 — Przepisy proceduralne państw członkowskich)

(2019/C 131/11)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Rebecka Jonsson

Druga strona postępowania: Société du Journal L'Est Républicain

Sentencja

Artykuł 16 rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym, w sytuacji gdy żądania strony zostaną uwzględnione jedynie w części, sąd krajowy może orzec, że każda ze stron ponosi własne koszty postępowania, względnie może dokonać podziału kosztów pomiędzy stronami. W takiej sytuacji sąd krajowy zachowuje co do zasady swobodę w kwestii podziału tychże kosztów, pod warunkiem że krajowe przepisy proceduralne regulujące podział kosztów postępowania mającego za przedmiot drobne roszczenia transgraniczne nie są mniej korzystne niż przepisy proceduralne znajdujące zastosowanie do podobnych sytuacji podlegających prawu wewnętrznemu, a wymogi proceduralne dotyczące podziału kosztów postępowania nie prowadzą do zrezygnowania przez osoby zainteresowane ze skorzystania z owego europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, obciążając wnioskodawcę, nawet jeśli jego żądania zostały w zdecydowanej części uwzględnione, mimo wszystko kosztami postępowania lub ich znaczącą częścią.

(¹) Dz.U. C 402 z 27.11.2017.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional — Hiszpania) — Nestrade SA/Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT), Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

(Sprawa C-562/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Trzynasta dyrektywa 86/560/EWG — Warunki zwrotu podatku od wartości dodanej (VAT) — Zasady równoważności i skuteczności — Przedsiębiorstwo niemające siedziby w Unii Europejskiej — Wcześniejsza i ostateczna decyzja odmawiająca zwrotu VAT — Błędny numer identyfikacji VAT)

(2019/C 131/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nestrade SA

Strona przeciwna: Agencia Estatal de la Administración Tributaria (AEAT), Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Sentencja

Przepisy trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie ograniczało w czasie możliwość skorygowania błędnych faktur, na przykład poprzez korektę pierwotnie zamieszczonego na fakturze numeru identyfikacyjnego dla celów podatku od wartości dodanej (VAT), w celu wykonania prawa do zwrotu VAT, o ile przestrzegane są zasady równoważności i skuteczności, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 437 z 18.12.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Općinski Sud u Rijeci — Chorwacja) — Anica Milivojević/Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

(Sprawa C-630/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 56 i 63 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy krajowe przewidujące nieważność umów kredytu z elementem zagranicznym zawartych z kredytodawcą bez odpowiedniego zezwolenia — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 17 ust. 1 — Umowa kredytu zawarta przez osobę fizyczną w celu świadczenia turystycznych usług noclegowych — Pojęcie „konsumenta” — Artykuł 24 pkt 1 — Wyłączne uprawnienia w dziedzinie praw rzeczowych na nieruchomościach — Powództwo o stwierdzenie nieważności umowy kredytu i o wykreślenie wpisu zabezpieczenia rzeczowego w księdze wieczystej)

(2019/C 131/13)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Općinski Sud u Rijeci

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Anica Milivojević

Strona pozwana: Raiffeisenbank St. Stefan-Jagerberg-Wolfsberg eGen

Sentencja

- 1) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pociąga za sobą w szczególności taki skutek, że umowy kredytu i czynności prawne oparte na tego rodzaju umowach zawartych na terytorium tego państwa członkowskiego między dłużnikiem a kredytodawcą z siedzibą w innym państwie członkowskim, który nie posiada zezwolenia wydanego przez właściwy organ pierwszego państwa członkowskiego do prowadzenia swojej działalności na terytorium tego państwa, są nieważne z chwilą ich zawarcia, nawet jeśli zostały one zawarte przed wejściem w życie tego uregulowania.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 i art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak to będące przedmiotem postępowania głównego, które w ramach sporów dotyczących umów kredytu z elementem zagranicznym, wchodząc w zakres zastosowania tego rozporządzenia, pozwala dłużnikowi wystąpić z powództwem przeciwko kredytodawcy, który nie posiada zezwolenia wydanego przez właściwe organy państwa członkowskiego w celu prowadzenia swojej działalności na terytorium tego państwa albo przed sądami państwa, na którego terytorium ten ostatni ma swoją siedzibę, albo przed sądami miejsca, gdzie dłużnik ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, i zastrzega właściwość do rozpoznania powództwa wytoczonego przez owego kredytodawcę przeciwko swojemu dłużnikowi wyłącznie dla sądów państwa, na którego terytorium dłużnik ten ma miejsce zamieszkania, niezależnie od tego, czy jest konsumentem czy podmiotem gospodarczym.

- 3) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że dłużnika, który zawarł umowę kredytu w celu przeprowadzenia prac remontowych na nieruchomości, która jest jego miejscem zamieszkania, w szczególności mając zamiar świadczyć tam turystyczne usługi noclegowe, nie można uznać za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, chyba że zważywszy na kontekst operacji w ujęciu ogólnym, dla której umowa ta została zawarta, wykazuje ona związek z tą działalnością zawodową do tego stopnia, iż jest oczywiste, że umowa ta realizuje zasadniczo cele prywatne, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.
- 4) Artykuł 24 pkt 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że powództwo „w sprawach, których przedmiotem są prawa rzeczowe na nieruchomościach” w rozumieniu tego przepisu stanowi powództwo mające na celu wykreślenie z księgi wieczystej hipoteki obciążającej nieruchomość, natomiast nie wchodzi w zakres tego pojęcia powództwo o stwierdzenie nieważności umowy kredytu i aktu notarialnego dotyczącego ustanowienia hipoteki dla zabezpieczenia wiarytelności powstałej z tej umowy.

(¹) Dz.U. C 22 z 22.1.2018.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa/Comune di Tarvisio

(Sprawa C-710/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 48 ust. 3 — Ocena i weryfikacja zdolności technicznej wykonawców — Przepis krajowy, którego nie można uznać za transpozycję dyrektywy 2004/18 — Brak bezpośredniego i bezwarunkowego odesłania do prawa Unii — Brak wniosku opartego na istnieniu niewątpliwego znaczenia transgranicznego — Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(2019/C 131/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CCC — Consorzio Cooperative Costruzioni Soc. Cooperativa

Strona pozwana: Comune di Tarvisio

Przy udziale: Incos Srl, RTI — Idrotermica F.lli Soldera, Gabriele Indovina

Sentencja

Wniosek o wydanie precyzacji w trybie prejudycjalnym wniesiony przez Consiglio di Stato (radę stanu, Włochy) postanowieniem z dnia 28 września 2017 r. jest niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Catalunya — Hiszpania) — Carlos Escribano Vindel/Ministerio de Justicia

(Sprawa C-49/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środki pakietu oszczędnościowego — Obniżenie wynagrodzeń w krajowej służbie publicznej — Szczegółowe zasady — Zróżnicowany wpływ — Polityka społeczna — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 21 — Niezawisłość sędziowska — Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE)

(2019/C 131/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Catalunya

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Carlos Escribano Vindel

Strona pozwana: Ministerio de Justicia

Sentencja

- 1) Artykuł 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że — z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać sąd odsyłający — nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego ustala różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia, są zasadniczo młodszy oraz zasadniczo mają krótszy staż pracy niż ci drudzy.
- 2) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu wobec skarżącego w postępowaniu głównym uregulowania krajowego takiego jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które — nie uwzględniając charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków — ustaliło w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia niż ci drudzy, pod warunkiem że w ramach obniżenia wynagrodzeń, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, skarżący w postępowaniu głównym otrzymuje wynagrodzenie, którego poziom odpowiada wadze pełnionych przez niego funkcji i które tym samym gwarantuje niezawisłość jego osądu. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Labour Court, Ireland — Irlandia) — Tomás Horgan, Claire Keegan/Minister for Education & Skills, Minister for Finance, The Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland, Attorney General

(Sprawa C-154/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 2 ust. 2 lit. b) — Dyskryminacja pośrednia ze względu na wiek — Nowo zatrudnieni nauczyciele — Data zatrudnienia — Siatka płac i zaszeregowanie do stopni tej siatki w chwili zatrudnienia mniej korzystne niż mające zastosowanie do nauczycieli już zatrudnionych)

(2019/C 131/16)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Labour Court, Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tomás Horgan, Claire Keegan

Strona pozwana: Minister for Education & Skills, Minister for Finance, The Minister for Public Expenditure & Reform, Ireland, Attorney General

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że środek taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który od określonej daty przewiduje stosowanie przy zatrudnianiu nowych nauczycieli siatki płac i zaszeregowania do stopni tej siatki mniej korzystnych od tych stosowanych na mocy regulacji poprzedzających ten środek do nauczycieli zatrudnionych przed tą datą, nie stanowi pośredniej dyskryminacji ze względu na wiek w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2018.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Gent — Belgia) — Ronny Rohart/Federale Pensioenendienst

(Sprawa C-179/18) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Uprawnienia emerytalne na podstawie krajowego systemu emerytalnego pracowników najemnych — Odmowa uwzględnienia okresu obowiązkowej służby wojskowej odbytej przez urzędnika Unii Europejskiej przed podjęciem służby urzędniczej — Zasada lojalnej współpracy)

(2019/C 131/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ronny Rohart

Strona pozwana: Federale Pensioendienst

Sentencja

Artykuł 4 ust. 3 TUE w związku z Regulaminem pracowniczym urzędników Unii Europejskiej, ustanowionym rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającym regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz wprowadzającym środki mające czasowe zastosowanie do urzędników Komisji, zmienionym rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, na mocy którego przy ustalaniu uprawnień emerytalnych pracownika, który był zatrudniony w charakterze pracownika najemnego w tym państwie członkowskim, zanim został urzędnikiem Unii Europejskiej, a po zostaniu urzędnikiem Unii odbył obowiązkową służbę wojskową w tym państwie członkowskim, odmawia się temu pracownikowi uznania okresu odbytej służby wojskowej za równoważny okresowi rzeczywistego świadczenia pracy w charakterze pracownika najemnego, do czego miałby prawo, gdyby w chwili powołania do odbycia tej służby lub przez co najmniej jeden rok w ciągu trzech lat następujących po zwolnieniu ze służby wojskowej był objęty formą zatrudnienia podlegającą krajowemu systemowi emerytalnemu.

(¹) Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg — Niemcy) — NK

(Sprawa C-231/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Transport — Transport drogowy — Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 — Rozporządzenie (UE) nr 165/2014 — Obowiązek używania tachografów — Odstępstwo w odniesieniu do pojazdów wykorzystywanych do przewozu żywych zwierząt z gospodarstw na miejscowe targowiska i z powrotem lub z targowisk do miejscowych rzeźni)

(2019/C 131/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Oldenburg

Strona w postępowaniu głównym

NK

przy udziale: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Sentencja

Wyrażenie „miejscowe targowiska” znajdujące się w art. 13 ust. 1 lit. p) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. należy tak interpretować, iż nie może ono oznaczać ani transakcji dokonywanej między hurtowym sprzedawcą bydła i

prowadzącym gospodarstwo rolne, ani samego hurtowego sprzedawcy bydła, wobec czego zakres stosowania odstępstwa przewidzianego w tym przepisie nie może być rozszerzony na pojazdy transportujące żywe zwierzęta bezpośrednio z gospodarstw do miejscowych rzeźni.

(¹) Dz.U. C 221 z 25.6.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko TC

(Sprawa C-492/18 PPU) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Artykuł 12 — Pozostawienie osoby w areszcie — Artykuł 17 — Terminy na podjęcie decyzji o wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania — Ustawodawstwo krajowe przewidujące zawieszenie z urzędu środka detencyjnego po 90 dniach od zatrzymania — Wykładnia zgodna — Zawieszenie terminów — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 6 — Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego — Rozbieżne wykładnie — Jasność i przewidywalność)

(2019/C 131/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strona w postępowaniu głównym

TC

Sentencja

Decyzję ramową Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który przewiduje ogólny i bezwarunkowy obowiązek zwolnienia osoby poszukiwanej i zatrzymanej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania po upływie terminu 90 dni od jej zatrzymania, w przypadku gdy istnieje bardzo poważne ryzyko ucieczki tej osoby, którego nie można zmniejszyć do dopuszczalnego poziomu poprzez zastosowanie odpowiednich środków.

Artykuł 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu pozwalającemu na pozostawienie w areszcie osoby poszukiwanej po upływie terminu 90 dni, na podstawie wykładni tego przepisu krajowego, zgodnie z którą wspomniany termin jest zawieszany w przypadku, gdy wykonujący nakaz organ sądowy postanawia albo skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, albo poczekać na odpowiedź na złożony przez inny wykonujący nakaz organ sądowy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, albo też odroczyć przyjęcie decyzji o przekazaniu ze względu na to, że w wydającym nakaz państwie członkowskim może istnieć rzeczywiste ryzyko nieludzkich lub poniżających warunków pozbawienia wolności, w zakresie w jakim wykładnia ta nie zapewnia zgodności wspomnianego przepisu krajowego z decyzją ramową 2002/584 i charakteryzuje się rozbieżnościami, które mogą prowadzić do odmiennych okresów pozostawienia w areszcie.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 13 lipca 2018 r. w sprawie T-606/16, Pereira/
Komisja, wniesione w dniu 11 września 2018 r. przez Felismino Pereirę**

(Sprawa C-571/18 P)

(2019/C 131/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Felismino Pereira (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2019 r. Trybunał (siódma izba) odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 11 września 2018 r. w sprawie T-757/17, Ker-
stens/Komisja, wniesione w dniu 11 września 2018 r. przez Petrusa Kerstensa**

(Sprawa C-577/18 P)

(2019/C 131/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Petrus Kerstens (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2019 r. Trybunał (szósta izba) oddalił odwołanie.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 10 sierpnia 2018 r. w sprawie T-309/18
Adis Higiene/EUIPO — Farecla Products (G3 Extra Plus), wniesione w dniu 27 października 2018 r. przez
Adis Higiene, S.L.**

(Sprawa C-669/18 P)

(2019/C 131/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Skarżąca: Adis Higiene, S.L. (przedstawiciel: M.J. Sanmartín Sanmartín, abogada)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2019 r. Trybunał (szósta izba) odrzucił odwołanie i postanowił, że Adis Higiene, S.L. pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 listopada 2018 r. — Ascopiave SpA i in./Ministero dello Sviluppo Economico i in.

(Sprawa C-711/18)

(2019/C 131/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ascopiave SpA, Bim Belluno Infrastrutture SpA, Centria Srl, Retipiù Srl, Pasubio Distribuzione Gas Srl — Unipersonale, Pasubio Group SpA, Unigas Distribuzione Srl

Strona przeciwna: Ministero dello Sviluppo Economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero per gli Affari Regionali e le Autonomie

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności wspólne zasady rynku wewnętrznego energii elektrycznej i gazu ziemnego oraz zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań umożliwiają wsteczne stosowanie kryteriów ustalenia kwot zwrotów należnych byłym koncesjonariuszom, co wpływa na wcześniejsze stosunki umowne, czy też takie stosowanie jest uzasadnione, również w świetle zasady proporcjonalności, potrzebą ochrony innych interesów publicznych o europejskim znaczeniu i związanych z koniecznością zapewnienia lepszej ochrony konkurencji na docelowym rynku oraz wzmocnionej ochrony użytkowników usługi, którzy mogliby pośrednio odczuć skutki ewentualnego wzrostu kwot należnych byłym koncesjonariuszom?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Węgry) w dniu 3 grudnia 2018 r. — Ryanair Designated Activity Company/Országos Rendőr-főkapitányság

(Sprawa C-754/18)

(2019/C 131/24)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ryanair Designated Activity Company

Strona pozwana: Országos Rendőr-főkapitányság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dotyczący prawa wjazdu art. 5 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej decyzje 64/221/EWG, 72/194/EWG, 68/360/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że, do celów zastosowania tej dyrektywy, zarówno posiadanie ważnej karty pobytowej, określonej w art. 10, jak i posiadanie karty stałego pobytu, o której mowa w art. 20 tej dyrektywy, zwalnia członka rodziny z obowiązku posiadania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 5 dyrektywy 2004/38 i jego ust. 2 należy interpretować w ten sam sposób w przypadku, gdy osoba, która jest członkiem rodziny obywatela Unii i nie posiada obywatelstwa innego państwa członkowskiego, nabyła prawo stałego pobytu w Zjednoczonym Królestwie i to właśnie to państwo wydało jej kartę stałego pobytu? Innymi słowy, czy posiadanie karty stałego pobytu, o którym mowa w art. 20 tej dyrektywy, wydanej przez Zjednoczone Królestwo, zwalnia jej posiadacza z wymogu uzyskania wizy, niezależnie od tego, czy do tego państwa będzie miało zastosowanie wskazane w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2004/38 rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu, o którym mowa w art. 5 ust. 2 dyrektywy, jak również rozporządzenie (UE) 2016/399 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen)?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze i drugie, czy posiadanie wydanej zgodnie z art. 20 dyrektywy 2004/38 karty pobytowej należy uznać samo w sobie za wystarczający dowód tego, że posiadacz tej karty jest członkiem rodziny obywatela Unii i, bez konieczności przedstawiania innego dokumentu czy też zaświadczenia, jest uprawniony, jako członek rodziny, do wjazdu na terytorium innego państwa członkowskiego, jak również jest zwolniony z wymogu posiadania wizy na podstawie art. 5 ust. 2 tej dyrektywy?
- 4) Na wypadek, gdyby Trybunał udzielił odpowiedzi przeczącej na trzecie pytanie prejudycjalne — czy art. 26 ust. 1 lit. b) i ust. 2 [KWUS] należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy musi, oprócz skontrolowania dokumentów podróży, sprawdzić, czy podróżny zamierzający odbyć podróż z kartą stałego pobytu, o której mowa w art. 20 dyrektywy 2004/38, jest w momencie wjazdu rzeczywiście członkiem rodziny obywatela Unii?
- 5) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:
  - i) czy w przypadku, gdy przewoźnik lotniczy nie jest w stanie określić tego, czy podróżny, który zamierza odbyć podróż z kartą stałego pobytu, o której mowa w art. 20 dyrektywy 2004/38, jest w momencie wjazdu rzeczywiście członkiem rodziny obywatela Unii, przewoźnik ten jest zobowiązany odmówić tej osobie wejścia na pokład samolotu i przewozu do innego państwa członkowskiego?
  - ii) czy w przypadku, gdy przewoźnik lotniczy nie przeprowadza kontroli tej okoliczności czy też nie odmawia przewozu pasażera, który nie może wykazać swego statusu członka rodziny — a który ponadto posiada kartę stałego pobytu — przewoźnik ten może z tego powodu zostać ukarany grzywną w oparciu o art. 26 ust. 2 kodeksu granicznego Schengen?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 158, s. 77

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 3 października 2018 r. w sprawie T-18/17 Unipreus/EUIPO — Wallapop (wallapop), wniesione w dniu 5 grudnia 2018 r. przez Wallapop, S.L.

(Sprawa C-763/18 P)

(2019/C 131/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Wallapop, S.L. (przedstawiciele: adwokaci D. Sarmiento Ramírez-Escudero i N. Porxas Roig)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i Unipreus, S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku z powodów przedstawionych w jedynym podniesionym zarzucie i stwierdzenie, że rozpatrywane usługi nie są podobne;
- obciążenie Unipreus kosztami poniesionymi przez Wallapop w związku z postępowaniem przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wallapop, S.L. wnosi odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 3 października 2018 r. w sprawie T-186/17 ⁽¹⁾ wydanego w następstwie postępowania w sprawie sprzeciwu wniesionego przez Unipreus, S.L. wobec zgłoszenia do rejestracji graficznego unijnego znaku towarowego nr 13 268 941 dokonanego przez Wallapop, S.L.

Odwołanie opiera się na jednym tylko zarzucie, w ramach którego wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽²⁾ [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej] oraz orzecznictwa dotyczącego oceny podobieństwa usług.

W szczególności wnosząca odwołanie opiera zarzut odwołania na dokonaniu przez Sąd błędnej wykładni kryteriów ustanowionych w orzecznictwie w odniesieniu do badania podobieństwa między znakami towarowymi. W istocie Sąd nie uwzględnił pojęcia sprzedaży i usług, jakie zwykle oferuje giełda handlowa zgodnie z jej definicją prawną i orzeczniczą, którymi są usługi pośrednictwa, a nie usługi sprzedaży lub podobne.

Powyższa błędna ocena Sądu odcisnęła się na analizie podobieństwa usług rozpatrywanych w niniejszej sprawie, jakiej Sąd dokonał przy zastosowaniu zdefiniowanych w tym celu w orzecznictwie kryteriów (takich jak charakter usług, kanały ich dystrybucji, ich przeznaczenie lub sposób ich postrzegania, a także stosunek konkurencyjności lub komplementarności między tymi usługami).

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 3 października 2018 r., Unipreus/EUIPO — Wallapop (wallapop) (T-186/17, niepublikowany, EU:T:2018:640).

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Niemcy) w dniu 28 grudnia 2018 r. — Landkreis Südliche Weinstraße/PF i in.

(Sprawa C-830/18)

(2019/C 131/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: Landkreis Südliche Weinstraße

Druga strona postępowania: PF i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepis prawa krajowego, który ogranicza obowiązek zapewnienia przez krajowe jednostki podziału terytorialnego (powiaty) transportu szkolnego do mieszkańców nadrzędnej jednostki podziału terytorialnego (kraj związkowego), ma charakter pośrednio dyskryminujący także wtedy, gdy z okoliczności faktycznych wynika, że z powodu tego wymogu miejsca zamieszkania ze świadczenia tego wykluczeni są przede wszystkim mieszkańcy pozostałej części terytorium państwa członkowskiego?

W razie udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:

- 2) Czy efektywna organizacja szkolnictwa stanowi nadrzędny wzgląd interesu ogólnego, który może uzasadniać dyskryminację pośrednią?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 141, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 24 grudnia 2018 r. — SC Terracult SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

(Sprawa C-835/18)

(2019/C 131/27)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: SC Terracult SRL

Druga strona postępowania: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad — Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, Agenția Națională de Administrare Fiscală — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa VAT ⁽¹⁾, jak również zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności stoją na przeszkodzie, w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, praktyce administracyjnej lub interpretacji przepisów krajowych uniemożliwiającej korektę niektórych faktur i w związku z tym uwzględnienie skorygowanych faktur w deklaracji VAT za okres, w którym dokonano korekty, w odniesieniu do operacji dokonanych w okresie, który był przedmiotem kontroli podatkowej, w wyniku której organy podatkowe wydały ostateczną decyzję o ustaleniu wysokości zobowiązania podatkowego, w przypadku gdy po wydaniu decyzji o ustaleniu wysokości zobowiązania podatkowego ujawniono dodatkowe dane i informacje, które wymagałyby zastosowania innego systemu podatkowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 3 stycznia 2019 r. — SC Mitliv Exim SRL/Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-9/19)

(2019/C 131/28)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Mitliv Exim SRL

Strona pozwana: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 2 i 273 dyrektywy Rady 2006/[1]12 z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 325 TFUE, w odniesieniu do okoliczności takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy będące przedmiotem postępowania głównego, które umożliwiają łączne wystąpienie następujących sytuacji:

— zapłatę kwoty za wyrządzoną w wyniku przestępstwa ustalonego w toku postępowania przygotowawczego szkodę na podstawie tytułu innego niż wierzytelność podatkowa;

- przeprowadzenie kolejnej kontroli podatkowej, równoległe z postępowaniem karnym prowadzonym przeciwko oskarżonemu podatnikowi, dotyczącym odpowiedzialności za przestępstwo uchylania się od opodatkowania, w ramach której na oskarżonego podatnika nałożono dodatkowe zobowiązania podatkowe zarówno w odniesieniu do okresu, jak i do kwoty już oddanej do dyspozycji organów państwowych w toku postępowania przygotowawczego, w przypadku, gdy decyzja w przedmiocie skargi administracyjnej wniesionej na akty wydane w związku z kontrolą została zawieszona do czasu zakończenia postępowania karnego;
  - zakończenie postępowania karnego w pierwszej instancji wyrokiem skazującym oskarżonego, w którym nakazano mu między innymi zapłatę, w ramach odpowiedzialności solidarnej, całej kwoty, która w toku postępowania przygotowawczego została ustalona jako należna od wszystkich oskarżonych, mimo iż dany podatnik został obciążony jedynie częścią tej kwoty, zapłaconą już przez niego; oraz w jakim stopniu całość tych sytuacji, rozpatrywanych łącznie, jest nadmierna w stosunku do danego podatnika?
- 2) Czy zgodne z zasadami prawa Unii w ogóle, a w szczególności z zasadą *ne bis in idem*, w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, nawet jeżeli celem jest zapewnienie poboru zobowiązań finansowych należnych na rzecz państwa oraz zwalczania oszustw, jest zachowanie władz państwowych polegające na nieuwzględnianiu, z podatkowego punktu widzenia, płatności dokonanej, zanim sankcje administracyjne i karne stały się prawomocne, biorąc pod uwagę, że płatność pokrywa część obowiązku podatkowego nałożonego na danego podatnika?
- 3) Czy w świetle odpowiedzi na pytanie [pierwsze] i [drugie] powyżej prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak przepisy będące przedmiotem postępowania głównego, które nie uznają za równoważną z poborem podatku sprzecznym z prawem Unii [...] sytuacji, gdy podatnik naprawił wyrządzoną w wyniku przestępstwa szkodę w toku postępowania przygotowawczego, aby uzyskać obniżenie kary o połowę, w braku tytułu wierzytelności podatkowej pochodzącego od organów właściwych do jego wystawienia lub prawomocnego wyroku sądu wydanego w postępowaniu karnym, zaś w ramach kontroli podatkowej organy podatkowe nałożyły na podatnika dodatkowe zobowiązania podatkowe zarówno w odniesieniu do okresu, jak i do kwoty już oddanej do dyspozycji organów państwa, a podatek został pobrany bezpodstawnie od chwili zapłaty i do czasu ustalenia obciążenia podatkowego na podstawie tytułu wierzytelności podatkowej lub prawomocnego wyroku wydanego w postępowaniu karnym?

(¹) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 18 stycznia 2019 r. — AT/Pensionsversicherungsanstalt

(Sprawa C-32/19)

(2019/C 131/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: AT

Strona pozwana: Pensionsversicherungsanstalt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 17 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownicy, którzy w momencie zakończenia pracy osiągnęli wiek, ustanowiony prawem państwa zatrudnienia, uprawniający do emerytury, musieli pracować co najmniej przez poprzednie dwanaście miesięcy i zamieszkiwać w państwie zatrudnienia nieprzerwanie przez okres przekraczający trzy lata, aby nabyć prawo stałego pobytu przed upływem okresu pięciu lat?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy na podstawie art. 17 ust. 1 lit. a) przypadek pierwszy dyrektywy 2004/38/WE pracownikom najemnym przysługuje prawo stałego pobytu, jeżeli podejmują pracę w innym państwie członkowskim w momencie, w którym można przewidzieć, że do osiągnięcia ustawowego wieku emerytalnego będą ją mogli wykonywać stosunkowo krótko, a ze względu na niskie dochody po zakończeniu pracy będą w każdym razie zdani na korzystanie z systemu pomocy społecznej przyjmującego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 25 stycznia 2019 r. — HA/Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst

(Sprawa C-47/19)

(2019/C 131/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HA

Strona przeciwna: Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie kształcenia powszechnego lub wyższego w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) obejmuje również nauczanie surfingu i żeglarstwa? Czy wystarczające jest, że takie zajęcia oferowane są co najmniej w jednej szkole lub na jednej uczelni wyższej państwa członkowskiego?
- 2) Czy dla zakwalifikowania danych zajęć jako kształcenia powszechnego lub wyższego w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. i) i j) dyrektywy VAT konieczne jest, żeby były one uwzględniane przy przyznawaniu ocen, czy wystarczy, że kurs surfingu i żeglarstwa odbywa się w ramach wydarzenia organizowanego przez szkołę lub uczelnię wyższą, np. wycieczki klasowej?

- 3) Czy uznanie szkoły surfingu i żeglarstwa a podmiot o podobnym celu w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. i) dyrektywy VAT może znajdować podstawę w przepisach prawa o szkołach i uczelniach wyższych, zgodnie z którymi także organizowane przez osoby trzecie kursy surfingu i żeglarstwa stanowią część zajęć wychowania fizycznego albo kształcenia wyższego nauczycieli wychowania fizycznego z uzyskaniem oceny lub innego rodzaju potwierdzeniem ich zaliczenia, lub w tym, że w interesie społecznym leży wspieranie aktywności fizycznej? Czy takie uznanie uzależnione jest od bezpośredniego albo pośredniego przejścia przez szkołę albo uczelnię wyższą kosztów takich kursów?
- 4) Czy prowadzenie kursów surfingu i żeglarstwa w ramach wycieczki klasowej należy kwalifikować jako świadczenie usług ściśle związanych z opieką nad dziećmi i młodzieżą w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. h) dyrektywy VAT? Jeżeli tak, to czy wymagany jest określony czas trwania tej opieki?
- 5) Czy sformułowanie „nauczanie prywatne przez nauczycieli, obejmujące kształcenie powszechne lub wyższe” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. j) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że podatnik musi prowadzić nauczanie osobiście?

(¹) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber)
(Zjednoczone Królestwo) w dniu 1 lutego 2019 r. — Kaplan International colleges UK Ltd/The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs**

(Sprawa C-77/19)

(2019/C 131/31)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Kaplan International colleges UK Ltd.

Strona przeciwna: The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Jaki jest zakres terytorialny zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy Rady 2006/112/WE (¹)? W szczególności (i), czy obejmuje ono CSG zarejestrowane w państwie członkowskim innym niż państwo lub państwa członkowskie siedziby członków grupy wspólnie ponoszącej koszty (ang. Cost Sharing Groups, zwanej dalej „CSG”)?) A jeśli tak (ii), to czy obejmuje ono CSG zarejestrowane poza Unią Europejską?
- 2) Jeśli przewidziane dla CSG zwolnienie ma, co do zasady, zastosowanie do podmiotu zarejestrowanego w państwie członkowskim innym niż państwo lub państwa członkowskie siedziby członków tego CSG, a także do CSG zarejestrowanego poza Unią Europejską, w jaki sposób należy stosować kryterium odnoszące się do tego, że zwolnienie nie powinno zakłócać konkurencji? W szczególności,
  - a) czy odnosi się to do potencjalnego zakłócenia, które wpływa na innych odbiorców podobnych usług, którzy nie są członkami CSG, czy też odnosi się to tylko do potencjalnego zakłócenia wpływającego na potencjalnych alternatywnych usługodawców świadczących usługi dla członków CSG?

- b) jeśli ma to zastosowanie jedynie do innych odbiorców, czy może zaistnieć rzeczywista możliwość zakłócenia konkurencji, jeśli inni odbiorcy niebędący członkami tego CSG mogą bądź ubiegać się o włączenie do tego CSG, bądź utworzyć własne CSG, aby pozyskać podobne usługi lub uzyskać równoważne oszczędności z tytułu VAT przy użyciu innych metod (takich jak ustanowienie oddziału w państwie członkowskim lub w danym kraju trzecim)?
- c) jeśli ma to zastosowanie jedynie do usługodawców, czy rzeczywistą możliwością zakłócenia konkurencji należy oceniać przez określenie, czy CSG jest pewne utrzymania relacji biznesowych ze swoimi członkami niezależnie od możliwości zastosowania zwolnienia z VAT — a zatem czy należy ją oceniać poprzez analizę dostępu innych alternatywnych usługodawców do rynku krajowego, na którym zarejestrowani są członkowie CSG? Jeśli tak, czy ma znaczenie to, że CSG jest pewne utrzymania relacji biznesowych z członkami, ponieważ są oni częścią tej samej grupy kapitałowej?
- d) czy możliwe zakłócenie konkurencji należy oceniać na poziomie krajowym w odniesieniu do alternatywnych usługodawców z kraju trzeciego, gdzie zarejestrowana jest CSG?
- e) czy organ podatkowy w Unii Europejskiej, odpowiedzialny za wykonanie dyrektywy VAT, ponosi ciężar udowodnienia prawdopodobieństwa zakłócenia?
- f) czy konieczne jest, aby organ podatkowy w Unii Europejskiej zlecił specjalną ocenę ekspercką rynku kraju trzeciego, w którym zarejestrowana jest CSG?
- g) czy istnienie rzeczywistej możliwości zakłócenia konkurencji może być stwierdzone poprzez identyfikację rynku komercyjnego w kraju trzecim?
- 3) Czy przewidziane dla CSG zwolnienie ma zastosowanie w okolicznościach tej sprawy, gdzie członkowie CSG są ze sobą powiązani relacjami ekonomicznymi, finansowymi i organizacyjnymi?
- 4) Czy przewidziane dla CSG zwolnienie ma zastosowanie w sytuacji, gdy członkowie stworzyli grupę VAT stanowiącą jednego podatnika? Czy ma znaczenie to, że KIC, będący reprezentującym członkiem, na rzecz którego (zgodnie z prawem krajowym) świadczone są usługi, nie jest członkiem CSG? Jeśli stanowi to różnicę, czy ta różnica jest usunięta przez prawo krajowe, które stanowi, że reprezentujący członek posiada cechy i status członków CSG do celów ubiegania się o zwolnienie z VAT?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 listopada 2018 r. w sprawie T-508/15, Republika Litewska/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 lutego 2019 r. przez Republikę Litewską

(Sprawa C-79/19 P)

(2019/C 131/32)

Język postępowania: litewski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Litewska (przedstawiciel: R. Krasuckaitė)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-508/15 (¹) (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”) w zakresie, w jakim w wyroku tym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej (EU) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r.;

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej (EU) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r. ⁽²⁾ lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Litewska wnosi o uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-508/15 w oparciu o następujące zarzuty:

- 1) Sąd naruszył prawo, stwierdzając w pkt 83 zaskarżonego wyroku, że odstępstwo przewidziane w art. 33m ust. 1 rozporządzenia nr 1257/1999 ⁽³⁾ dotyczy wyłącznie wieku osób przekazujących gospodarstwo, ponieważ przepis ten wyraźnie dotyczy kwot mlecznych jako dowodu komercyjnej produkcji rolniczej.
- 2) Ponadto w pkt 74–79 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając, że rząd Republiki Litewskiej nie wykazał, iż posiadanie kwot mlecznych oznaczało, że skarżący zajmował się komercyjną produkcją rolniczą, co w istocie nie odpowiada przedłożonym mu dokumentom sprawy.

⁽¹⁾ Wyrok Sądu (czwarta izba) z dnia 22 listopada 2018 r., Republika Litewska/Komisja Europejska, T-508/15 (EU:T:2018:828).

⁽²⁾ (Dz.U. 2015 L 182, s. 39)

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia (Dz.U. 1999 L 160, s. 80).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 8 lutego 2019 r. — Viasat UK Ltd, Viasat Inc./Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Sprawa C-100/19)

(2019/C 131/33)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viasat UK Ltd, Viasat Inc.

Strona pozwana: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Pozostali uczestnicy postępowania: Inmarsat Ventures Ltd c.o., Eutelsat SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 626/2008/WE z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie selekcji i zezwoleń dotyczących systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej (MSS) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy stwierdzono, że operator wybrany zgodnie z tytułem II wspomnianej decyzji nie dostarczał satelitarnych usług komunikacji ruchomej za pomocą satelitarnego systemu komunikacji ruchomej w dniu określonym jako ostatni zgodnie z art. 4 ust. 1 lit c) ppkt (ii) wspomnianej decyzji, właściwe władze państw członkowskich, o których mowa w art. 8 ust. 1 wspomnianej decyzji, powinny odmówić wydania temu operatorowi zezwoleń na dostarczanie uzupełniających elementów naziemnych na tej podstawie, że wspomniany operator nie wywiązał się z zobowiązania podjętego przez siebie we wniosku?

- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy przywołane przepisy powinny być interpretowane w ten sposób, że w tym samym kontekście, właściwe władze państw członkowskich, o których mowa w art. 8 ust. 1 wspomnianej decyzji, mogą odmówić wydania wspomnianemu operatorowi zezwolenia na dostarczanie uzupełniających elementów naziemnych na tej podstawie, że nie wywiązał się on z zobowiązania dotyczącego zasięgu w dniu 13 czerwca 2016 r.?

(¹) Dz.U. L 172, s. 15.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obvodní soud pro Prahu 9
(Republika Czeska) w dniu 12 lutego 2019 r. — XR/Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.**

(Sprawa C-107/19)

(2019/C 131/34)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Obvodní soud pro Prahu 9

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XR

Strona pozwana: Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy czas przerwy od pracy, w trakcie której pracownik musi pozostawać do dyspozycji pracodawcy na wypadek nagłego wyjazdu [i być gotowy do wyjazdu] w dwie minuty, należy uważać za „czas pracy” w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2003/88/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy?
- 2) Czy okoliczność, że do przerywania wskutek nagłego wyjazdu dochodzi tylko sporadycznie i nie można tego przewidzieć, ewentualnie, jak często dochodzi do takiego przerywania, ma wpływ na ocenę powyższego pytania?
- 3) Czy w sytuacji, gdy sąd pierwszej instancji orzeka po tym, jak jego orzeczenie zostało uchylone przez sąd wyższej instancji i sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania, a jednocześnie sąd wyższej instancji przedstawił pogląd prawny, który wiąże sąd pierwszej instancji, to sąd ten jest uprawniony do nierespektowania tego poglądu, jeżeli jest on sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?

(¹) Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu] (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 4 grudnia 2018 r. w sprawie T-518/16, Carreras Sequeros i in./Komisja, wniesione w dniu 14 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-119/19 P)

(2019/C 131/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. S. Bohr, G. Gattinara, L. Vernier, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Misesocchi, Marc Thieme Groen, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 4 grudnia 2018 r., Carreras Sequeros i in./Komisja, T-518/16;
- przekazanie sprawy do Sądu w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutów drugiego, trzeciego i czwartego skargi w pierwszej instancji;
- rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty.

1. W zarzucie pierwszym Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

Pierwsza część zarzutu dotyczy naruszenia prawa przy wykładni treści art. 31 ust. 2 karty. Treść prawa do corocznego płatnego urlopu gwarantowanego przez art. 31 ust. 2 jest dookreślona w art. 7 dyrektywy 2003/88⁽¹⁾. W związku z tym Sąd naruszył prawo, biorąc pod uwagę inne przepisy dyrektywy 2003/88, takie jak art. 14 i 23, i uznając je za mające zastosowanie do prawodawcy tworzącego regulamin pracowniczy.

W drugiej części Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 31 ust. 2 karty, ponieważ Sąd uznał, że zmniejszenie dokonane w art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego nie jest zgodne z domniemaną zasadą poprawy warunków życia i pracy zainteresowanych osób. Taka zasada nie ma podstawy prawnej.

Trzecia część zarzutu dotyczy, pomocniczo, naruszenia prawa przy wykładni innych przepisów regulaminu pracowniczego stanowiących kontekst art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Sąd niesłusznie wyłącza z badania inne przepisy regulaminu pracowniczego wyłącznie dlatego, że obowiązywały one jeszcze przed zmianą art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Prawodawca korzysta z szerokich uprawnień dyskrecyjnych w zakresie wyboru przepisów, które należy zmienić lub utrzymać.

2. W drugim zarzucie Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 52 ust. 1 karty. Sąd nie wziął pod uwagę orzecznictwa, zgodnie z którym prawodawca korzysta z szerokiego zakresu uznania przy zmianie regulaminu pracowniczego i że naruszenie zasady proporcjonalności można stwierdzić tylko wtedy, gdy prawodawca wyraźnie przekroczył granice tej swobody uznania.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 grudnia 2018 r. w sprawie T-400/10, Hamas/Rada, wniesione w dniu 14 lutego 2019 r. przez Hamas

(Sprawa C-122/19 P)

(2019/C 131/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hamas (przedstawiciel: L. Glock, avocat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Republika Francuska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku z dnia 14 grudnia 2018, Hamas/Rada, T-400/10 RENV, w zakresie w jakim oddalono w nim żądanie stwierdzenia nieważności następujących aktów:

— Decyzji Rady 2011/430/WPZiB z dnia 18 lipca 2011 r. (Dz.U. 2011, L 188, s. 47) dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, decyzji Rady 2011/872/WPZiB z dnia 22 grudnia 2011 r. (Dz.U. 2011, L 343, s. 54), decyzji Rady 2012/333/WPZiB z dnia 25 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 165, s. 72), decyzji Rady 2012/765/WPZiB z dnia 10 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 337, s. 50), decyzji Rady 2013/395/WPZiB z dnia 25 lipca 2013 r. (Dz.U. 2013, L 201, s. 57), decyzji Rady 2014/72/WPZiB z dnia 10 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 40, s. 56), oraz decyzji Rady 2014/483/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. (Dz.U. 2014, L 217, s. 35), które aktualizują i, w stosownym przypadku, zmieniają wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylają, odpowiednio, decyzje 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 i 2014/72,

a także

— Rozporządzeń wykonawczych Rady (UE) nr 687/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. (Dz.U. 2011, L 188, s. 2), nr 1375/2011 z dnia 22 grudnia 2011 r. (Dz.U. 2011, L 343, s. 10), nr 542/2012 z dnia 25 czerwca 2012 r. (Dz.U. 2012, L 165, s. 12), nr 1169/2012 z dnia 10 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 337, s. 2), nr 714/2013 z dnia 25 lipca 2013 r. (Dz.U. 2013, L 201, s. 10), nr 125/2014 z dnia 10 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 40, s. 9), oraz nr 790/2014 z dnia 22 lipca 2014 r. (Dz.U. 2014, L 217, s. 1), dotyczących wdrożenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylających, odpowiednio, rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 et 125/2014,

w zakresie, w jakim akty te dotyczą Hamasu, w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

— Wydanie ostatecznego orzeczenia w kwestiach będących przedmiotem niniejszego odwołania;

— Obciążenie Rady całością kosztów postępowania w sprawach T-400/10, T-400/10 RENV, C-79/15 P oraz w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad dotyczących rozkładu ciężaru dowodu prawdziwości okoliczności faktycznych:

— Sąd naruszył zasady rozkładu ciężaru dowodu określone w wyroku Rada/Hamas, C-79/15 P, i przeniósł na Hamas ciężar skrajnie trudnego, wręcz niemożliwego do przedstawienia dowodu;

- Tytułem ewentualnym, Sąd naruszył zasady rozkładu ciężaru dowodu poprzez orzeczenie, że Hamas nie podważył okoliczności faktycznych ustalonych przez Radę w sposób konkretny i szczegółowy;
  - Sąd nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku udzielenia w sposób wymagany prawem odpowiedzi na wszystkie argumenty przytoczone przez skarżącego w zakresie możliwości przypisania mu aktów terrorystycznych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznej kontroli sądowej:
- Sąd pozbawił skarżącego prawa do skutecznej kontroli sądowej, ponieważ nie stwierdził, że Rada nie wykazała prawdziwości okoliczności faktycznych zawartych w jej uzasadnieniach;
  - Sąd nadal dopuszczał się naruszenia jego prawa do skutecznej kontroli sądowej, nawet wtedy, gdy środek organizacji postępowania potwierdził, że sporne akty nie opierają się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej;
  - Sąd oddalił zarzut dotyczący błędu popełnionego przez Radę co do prawdziwości okoliczności faktycznych po przeprowadzeniu nieobiektywnego postępowania, ze szkodą dla skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Sąd art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska poprzez orzeczenie, że decyzja brytyjska, na którą powoływała się Rada, była decyzją dotyczącą skazania:
- Zaproponowane przez Sąd zakwalifikowanie decyzji jako decyzji dotyczącej skazania jest niezgodne z kryteriami określonymi we wspólnym stanowisku 2001/931 i pozbawia obowiązek uzasadnienia wszelkiej istoty;
  - Wychodząc z tej błędnej kwalifikacji, Sąd także uniemożliwił kontrolę sądową kwalifikacji okoliczności faktycznych wynikających z decyzji krajowych.
4. Zarzut czwarty: Sąd mógł oddalić zarzut, zgodnie z którym Rada nie uwzględniła w sposób wystarczający rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu tylko za cenę naruszenia art. 61 akapit drugi statutu Trybunału, niezgodnego z prawem zastąpienia uzasadnienia oraz wychodząc z błędnego założenia.
5. Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni art. 296 TFUE poprzez orzeczenie, że ustalone w sposób autonomiczny przez Radę okoliczności faktyczne oraz ich kwalifikacja są przedstawione w uzasadnieniu w sposób wystarczająco dokładny i konkretny, aby mogły być podważone przez skarżącego oraz aby sąd mógł dokonać ich kontroli.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 4 grudnia 2018 r. w sprawie T-518/16, Carreras Sequeros i in./Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-126/19 P)

(2019/C 131/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer, R. Meyer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Misericocchi, Marc Thieme Groen, Komisja Europejska, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania;
- rozpoznanie sprawy i oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

1. Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w zakresie jego właściwości. Dzieli się on na dwie części.
  - a. Pierwsza część dotyczy przedmiotu skargi. Rada twierdzi, że poprzez stwierdzenie nieważności w sentencji wyroku „decyzji zmniejszających w 2014 r. liczbę dni corocznego urlopu wypoczynkowego [skarżących]”, Sąd w sposób dorozumiany nakazał Komisji, celem wykonania wyroku, przywrócić liczbę dni urlopu, do których wnioskodawcy byli uprawnieni przed zmianą regulaminu pracowniczego. Postępując w ten sposób i nie korygując przedmiotu skargi, Sąd przekroczył swoje kompetencje. W przeciwnym razie, gdyby takie przekwalifikowanie nie było możliwe, skarga powinna była zostać uznana za niedopuszczalną.
  - b. W drugiej części zarzutu Rada wskazuje, że stwierdzając dopuszczalność podważania przez skarżących w drodze zarzutu zgodności z prawem całego systemu corocznych urlopów wypoczynkowych, określonego w art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego, w szczególności obowiązującego od 2016 r., a nie tylko przepisu zastosowanego przez Komisję w decyzji o ustaleniu urlopów skarżących w 2014 r., Sąd naruszył zakres swoich kompetencji, w przeciwieństwie do utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym zakres zarzutu niezgodności z prawem musi być ograniczony do tego, co jest niezbędne dla rozstrzygnięcia sporu, oraz że musi istnieć bezpośredni związek prawny między zaskarżoną decyzją indywidualną a aktem generalnym, który jest przedmiotem zarzutu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszeń prawa popełnionych przez Sąd, gdy stwierdził on, że zmniejszenie liczby dni corocznego urlopu wypoczynkowego, wynikające z nowego art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego wpływa na prawo do corocznego urlopu wypoczynkowego skarżących.

Po pierwsze, orzekając, że w pewnych okolicznościach można powołać się na dyrektywę (w tym przypadku dyrektywę 2003/88⁽¹⁾) względem instytucji, Sąd pominął utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym dyrektywy są skierowane do państw członkowskich, a nie instytucji czy organów Unii, a wobec tego nie można uznać, że przepisy dyrektywy jako takie nakładają obowiązki na instytucje w ich stosunkach z personelem.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, orzekając, że prawodawca jest związany treścią dyrektywy 2003/88 wymienionej w wyjaśnieniach Prezydium [Konwentu] dotyczących art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych.

Po trzecie, Sąd naruszył zakres art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych, który w przeciwieństwie do tego, co orzekł Sąd nie ma na celu poprawy warunków życia i pracy, ale zapewnienie wystarczającego poziomu ochrony wszystkim pracownikom w Unii.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, orzekając, że art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego narusza prawo do corocznego urlopu gwarantowanego przez art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych, zważywszy na to, że urzędnicy zatrudnieni w państwach trzecich korzystają z całkowitej liczby dni urlopu znacznie przekraczającej minimum 20 dni określone w dyrektywie 2003/88.

3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do uzasadnienia domniemanego naruszenia prawa do corocznego urlopu wypoczynkowego. Sąd naruszył prawo, orzekając, że motywy zaskarżonego aktu nie mogły stanowić nadrzędnych celów interesu ogólnego i nie badając, czy ograniczenie prawa do urlopu nie stanowi, z uwagi na realizowany cel, nieproporcjonalnej i niedopuszczalnej interwencji, która podważa samą istotę gwarantowanego prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Odwwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-873/16, Groupe Canal +/Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Groupe Canal+

(Sprawa C-132/19 P)

(2019/C 131/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Groupe Canal + (przedstawiciele: P. Wilhelm, P. Gassenbach, O. de Juvigny, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska, Union des producteurs de cinéma (UPC), C More Entertainment AB, European Film Agency Directors — EFAD's, Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-873/16 w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim wniesioną przez Groupe Canal + skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 lipca 2016 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40023 — Transgraniczny dostęp do telewizji kodowanej) i obciążył skarżącą kosztami postępowania;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 lipca 2016 r. w ww. sprawie AT.40023;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swym pierwszym zarzucie GCP twierdzi, że Sąd nie mógł oddalić twierdzenia o nadużyciu władzy polegającym na tym, że Komisja doprowadziła, poprzez uzyskane zobowiązania, do zaprzestania blokowania geograficznego, choć rozporządzenie (UE) nr 2018/302 ⁽¹⁾ wyraźnie stanowi, iż treści audiowizualne mogą być przedmiotem ograniczeń geograficznych.

Następnie GCP zarzuca Sądowi dopuszczenie się nieprawidłowości proceduralnej i naruszenie zasady kontryktoryjności ze względu na to, że w postępowaniu przed nim strony nie przeprowadziły wymiany zdań w przedmiocie żadnego z argumentów związanych z możliwością zastosowania art. 101 ust. 3 TFUE. Efektem tego Sąd naruszył przysługujące GCP prawo do obrony.

W swym trzecim zarzucie GCP podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa związanego z uchybieniem obowiązкови uzasadnienia ze względu na nieustosunkowanie się do zarzutu, zgodnie z którym Komisja nie uwzględniła francuskiego kontekstu gospodarczego i prawnego, w który wpisują się kwestionowane postanowienia umowne. Jej zdaniem wydany przez Sąd wyrok został oparty na nieprawdziwej przesłance i wydany w oderwaniu od szczególnego kontekstu gospodarczego i prawnego sektora produkcji filmowej; jest on także sprzeczny z orzecznictwem, w którym Trybunał wyraźnie rozstrzygnął, że kwestionowane postanowienia umowne mogą bez żadnych zastrzeżeń obowiązywać w sektorze produkcji filmowej.

W czwartym z podnoszonych zarzutów GCP twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa dotyczących wykładni art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾ i pkt 128 zawiadomienia w sprawie najlepszych praktyk w zakresie prowadzenia postępowań w związku z artykułami 101 i 102 TFUE, co doprowadziło do naruszenia zasad proporcjonalności i praw przysługujących osobom trzecim. Wyrażone przez Komisję we wstępnej ocenie wątpliwości co do stanu konkurencji dotyczyły bowiem jedynie terytorium Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, a sytuacja konkurencyjna we Francji nie była nawet przedmiotem analizy. Sąd ponadto dopuścił się naruszenia prawa, uznając, z jednej strony, że decyzja Komisji nie stanowiła ingerencji w swobodę zawierania umów przez GCP i, z drugiej strony, że pozostawała ona bez wpływu na przysługującą GCP możliwość wniesienia powództwa o stwierdzenie zgodności postanowień umownych z art. 101 ust. 1 TFUE, choć z orzecznictwa Trybunału wynika, że sąd krajowy nie może zignorować decyzji wydanej na podstawie art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1/2003 i towarzyszącej jej wstępnej oceny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/302 z dnia 28 lutego 2018 r. w sprawie nieuzasadnionego blokowania geograficznego oraz innych form dyskryminacji klientów ze względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności na rynku wewnętrznym oraz w sprawie zmiany rozporządzeń (WE) nr 2006/2004 oraz (UE) 2017/2394 i dyrektywy 2009/22/WE (Dz.U. L 601, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-167/13, Comune di Milano/Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Comune di Milano

(Sprawa C-160/19 P)

(2019/C 131/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Comune di Milano (przedstawiciele: A. Mandarano, E. Barbagiovanni, S. Grassani, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-167/13, Comune di Milano/Komisja;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1225 z dnia 19 grudnia 2012 r. dotyczącej środków przyjętych przez SEA SpA, w postaci podwyższenia kapitału, na rzecz Sea Handling SpA [sprawa SA.21420 (C14/10) (ex NN 25/10)];
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie zastosowanie środka tymczasowego.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez Comune di Milano przeciwko wyżej wskazanej decyzji Komisji.

Na poparcie odwołania Comune di Milano podnosi cztery zarzuty, z których wszystkie dotyczą naruszenia przez Sąd art. 107 TFUE i braku w niniejszym przypadku środków mogących być uznane za pomoc państwa.

W zarzucie pierwszym Comune di Milano z jednej strony zaprzecza, że rozpatrywane środki pomocy wykorzystują zasoby państwowe, a z drugiej strony podnosi niezgodność opracowanego przez Sąd „testu” na możliwości przypisania z zasadami określonymi w orzecznictwie wspólnotowym.

W zarzucie drugim Comune di Milano podnosi naruszenie przez Sąd zasad w dziedzinie dowodu na możliwość przypisania, zarówno z punktu widzenia nierównego traktowania w kwestii dowodu, jak i braku dowodu w znaczeniu „diachronicznym”.

W zarzucie trzecim Comune di Milano podnosi przeinaczenie przez Sąd okoliczności faktycznych i środków dowodowych przy ocenie poszlak przedstawionych przez Komisję na poparcie rzekomej możliwości przypisania spornych środków Comune di Milano.

W zarzucie czwartym Comune di Milano kwestionuje pod wieloma względami całość oceny dokonanej przez Sąd w odniesieniu do zastosowania przez Komisję kryterium prywatnego inwestora prowadzącego działalność w warunkach gospodarki rynkowej (zwane „MEIP”) i wniosków zaproponowanych w tym względzie w wyroku.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-683/15, Freistaat Bayern/Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 lutego przez Komisję Europejską

(Sprawa C-167/19 P)

(2019/C 131/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Freistaat Bayern

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie bezzasadności pierwszego zarzutu skargi przed Sądem;
- odesłanie sprawy do Sądu w zakresie pozostałych zarzutów;
- zobowiązanie skarżącego w postępowaniu w pierwszej instancji do poniesienia kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego, względnie — tytułem ewentualnym — w razie zwrócenia sprawy do Sądu, zastrzeżenie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania:

Sąd w pkt 60-67 zaskarżonego wyroku przy określaniu roszczeń, które należy wysunąć w odniesieniu do treści decyzji o wszczęciu postępowania, dokonał błędnej wykładni i niewłaściwie zastosował art. 108 ust. 2 TFUE jak również art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾ oraz odnoszące się do niego orzecznictwo sądów Unii Europejskiej: Źródło finansowania pomocy musi być wskazane w decyzji o wszczęciu postępowania jedynie wyjątkowo i w szczególnych okolicznościach.

Zarzut drugi odwołania:

Sąd w pkt 53-58 i 62 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej wykładni decyzji o wszczęciu postępowania i dopuścił się przy tym uchybienia w uzasadnieniu oraz nie ustosunkował się do argumentów Komisji; decyzja o wszczęciu postępowania obejmuje bowiem metodę finansowania ze środków pochodzących z budżetu.

Zarzut trzeci odwołania:

Sąd w pkt 70 i 71 zaskarżonego wyroku naruszył prawo dokonując wykładni art. 263 ust. 2 TFUE i orzecznictwa sądów Unii poprzez uznanie, że prawa osób trzecich do uczestnictwa stanowią istotne wymogi proceduralne w rozumieniu art. 263 ust. 2 TFUE.

Zarzut czwarty odwołania:

Sąd w pkt 72-75 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej wykładni prawa do uczestnictwa przewidzianego w art. 108 ust. 2 i 3 TFUE oraz w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w związku z orzecznictwem sądów Unii w odniesieniu do konsekwencji naruszenia prawa do uczestnictwa poprzez stwierdzenie, że twierdzenia stron w kwestii tego, czy środki budżetowe stanowią zasoby państwowe, mogło wpłynąć na wynik postępowania. W tym kontekście Sąd dokonał również błędnej wykładni pojęcia zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE oraz pojęcia istniejącej pomocy w rozumieniu art. 108 ust. 1 TFUE jak również przeinaczył okoliczności faktyczne ustalone w zaskarżonym postanowieniu i przedstawione w postępowaniu przed Sądem oraz nie dokonał analizy argumentów podniesionych przez Komisję przed Sądem.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz.U. 1999 L 83, s.1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w połączonych sprawach T-722/15, T-723/15 i T-724/15, Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V. i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-171/19 P)

(2019/C 131/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns e.V., Genossenschaftsverband Bayern e.V., Verband der Bayerischen Privaten Milchwirtschaft e.V.

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie bezzasadności pierwszego zarzutu skargi przed Sądem;
- odesłanie sprawy do Sądu w zakresie pozostałych zarzutów;
- zobowiązanie skarżącego w postępowaniu w pierwszej instancji do poniesienia kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego, względnie — tytułem ewentualnym — w razie zwrócenia sprawy do Sądu, zastrzeżenie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty**Zarzut pierwszy odwołania:**

Sąd w pkt 56-64 zaskarżonego wyroku przy określaniu roszczeń, które należy wysunąć w odniesieniu do treści decyzji o wszczęciu postępowania, dokonał błędnej wykładni i niewłaściwie zastosował art. 108 ust. 2 TFUE jak również art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 (¹) oraz odnoszące się do niego orzecznictwo sądów Unii Europejskiej: Źródło finansowania pomocy musi być wskazane w decyzji o wszczęciu postępowania jedynie wyjątkowo i w szczególnych okolicznościach.

Zarzut drugi odwołania:

Sąd w pkt 47-53 i 56 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej wykładni decyzji o wszczęciu postępowania i dopuścił się przy tym uchybienia w uzasadnieniu oraz nie ustosunkował się do argumentów Komisji; decyzja o wszczęciu postępowania obejmuje bowiem metodę finansowania ze środków pochodzących z budżetu.

Zarzut trzeci odwołania:

Sąd w pkt 66 i 68 zaskarżonego wyroku naruszył prawo dokonując wykładni art. 263 ust. 2 TFUE i orzecznictwa sądów Unii poprzez uznanie, że prawa osób trzecich do uczestnictwa stanowią istotne wymogi proceduralne w rozumieniu art. 263 ust. 2 TFUE.

Zarzut czwarty odwołania:

Sąd w pkt 70-72 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej wykładni prawa do uczestnictwa przewidzianego w art. 108 ust. 2 i 3 TFUE oraz w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w związku z orzecznictwem sądów Unii w odniesieniu do konsekwencji naruszenia prawa do uczestnictwa poprzez stwierdzenie, że twierdzenia stron w kwestii tego, czy środki budżetowe stanowią zasoby państwowe, mogło wpłynąć na wynik postępowania. W tym kontekście Sąd dokonał również błędnej wykładni pojęcia zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE oraz pojęcia istniejącej pomocy w rozumieniu art. 108 ust. 1 TFUE jak również przeinaczył okoliczności faktyczne ustalone w zaskarżonym postanowieniu i przedstawione w postępowaniu przed Sądem oraz nie dokonał analizy argumentów podniesionych przez Komisję przed Sądem.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz.U. 1999 L 83, s.1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 lutego 2019 r. — Vakakis kai Synergates/Komisja

(Sprawa T-292/15) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe — Konflikt interesów — Obowiązek staranności — Utrata szansy — Odszkodowanie)

(2019/C 131/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vakakis kai Synergates — Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE Meleton, dawniej Vakakis International — Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: B. O'Connor, solicitor, adwokaci S. Gubel i E. Bertolotto)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Erlbacher i E. Georgieva, następnie E. Georgieva i L. Baumgart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 268 TFUE zmierzający do uzyskania odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącą z racji nieprawidłowości popełnionych przez Komisję w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego „Umocnienie systemu bezpieczeństwa żywności w Albanii” (EuropeAid/129820/C/SER/AL).

Sentencja

- 1) Wysokość odszkodowania należnego od Komisji Europejskiej na rzecz Vakakis kai Synergates — Symvouloi gia Agrotiki Anaptixi AE Meleton na mocy wyroku z dnia 28 lutego 2018 r., Vakakis kai Synergates/Komisja (T-292/15), zostaje ustalona na kwotę 234 353 EUR powiększoną o odsetki za zwłokę naliczane od dnia 28 lutego 2018 r. do czasu zapłaty całkowitej kwoty, według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla podstawowych operacji refinansujących powiększonej o dwa punkty procentowe.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania zakończonego wyrokiem z dnia 28 lutego 2018 r., Vakakis kai Synergates/Komisja (T-292/15).
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania toczącego się po wydaniu wyroku z dnia 28 lutego 2018 r., Vakakis kai Synergates/Komisja (T-292/15).

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Belgia i Magnetrol International/Komisja**(Sprawa T-131/16 i T-263/16) ⁽¹⁾**

(Pomoc państwa — System pomocy wprowadzony w życie przez Belgię — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny z rynkiem wewnętrznym i z prawem oraz nakazująca odzyskanie pomocy — Interpretacja indywidualna prawa podatkowego (tax ruling) — Zwolnienie z opodatkowania nadmiernych zysków — Autonomia podatkowa państw członkowskich — Pojęcie systemu pomocy — Dalsze środki wykonawcze)

(2019/C 131/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-131/16: Królestwo Belgii (przedstawiciele: początkowo C. Pochet, M. Jacobs i J.C. Halleux, następnie C. Pochet i J.C. Halleux, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Segurę Catalán i M. Clayton)

Strona skarżąca w sprawie T-263/16: Magnetrol International (Zele, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci H. Gilliams i J. Bocken)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P.J. Loewenthal i B. Stromsky, następnie P.J. Loewenthal i F. Tomat, pełnomocnicy)

Interwenient w sprawie T-131/16: Irlandia (przedstawiciele: początkowo E. Creedon, G. Hodge i A. Joyce, następnie K. Duggan, M. Browne i M. Joyce oraz w końcu M. Joyce i J. Quaney, pełnomocnicy, wspierani przez P. Gallaghera, M. Collinsa, SC, B. Doherty'ego i S. Kingston, barristers)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię (Dz.U. 2016, L 260, s. 61).

Sentencja

- 1) Sprawy T-131/16 i T-263/16 zostają połączone w celu wydania niniejszego wyroku.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Królestwo Belgii, w tym również koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego, oraz koszty poniesione przez Magnetrol International.
- 4) Irlandia pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 30.5.2016.

Wyrok Sądu z dnia 26 lutego 2019 r. — Athletic Club/Komisja(Sprawa T-679/16) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze hiszpańskie na rzecz niektórych zawodowych klubów piłkarskich — Preferencyjna stawka opodatkowania stosowana w ramach podatku dochodowego klubów uprawnionych do korzystania ze statusu podmiotu o celach niezarobkowych — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Środek podejmowany przez jednostki niższego rzędu niż państwo — Selektywny charakter — Zakłócenie konkurencji — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócenie konkurencji — Zmiana istniejącej pomocy — Obowiązek uzasadnienia)

(2019/C 131/44)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Athletic Club (Bilbao, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Lucas Murillo de la Cueva i J.M. Luís Carrasco, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Luengo, B. Stromsky i P. Němečková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności art. 1, 4 i 5 decyzji Komisji 2016/2391 z dnia 4 lipca 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN) udzielonej przez Hiszpanię na rzecz określonych klubów piłkarskich (Dz.U. 2016 L 357, s. 1) w zakresie dotyczącym skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Athletic Club zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 419 z 14.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — RE/Komisja(Sprawa T-903/16) ⁽¹⁾

(Dane osobowe — Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania tych danych — Prawo dostępu do tych danych — Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 — Odmowa udzielenia dostępu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Pismo odsyłające, bez przeprowadzenia weryfikacji, do wcześniejszej częściowej odmowy udzielenia dostępu — Pojęcie aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 263 TFUE — Pojęcie aktu wyłącznie potwierdzającego — Możliwość zastosowania w dziedzinie dostępu do danych osobowych — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Interes prawny — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia)

(2019/C 131/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RE (przedstawiciel: S. Pappas, avokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Kranenborg i D. Nardi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności pisma dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa Komisji z dnia 12 października 2016 r. w zakresie, w jakim oddalono w nim złożony przez skarżącego wniosek o udzielenie mu dostępu do pewnych dotyczących go danych osobowych.

Sentencja

1. Stwierdza się nieważność pisma dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa Komisji Europejskiej z dnia 12 października 2016 r. w zakresie, w jakim oddalono w nim złożony w dniu 21 września 2016 r. przez RE wniosek o udzielenie mu dostępu do pewnych dotyczących go danych osobowych.
2. Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 53 z 20.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — L/Parlament

(Sprawa T-91/17) (¹)

(Służba publiczna — Akredytowani asystenci parlamentarni — Zwolnienie chorobowe — Zwolnienie chorobowe spędzone poza miejscem zatrudnienia — Nieusprawiedliwiona nieobecność — Artykuł 60 regulaminu pracowniczego — Obowiązek staranności — Zasada dobrej administracji)

(2019/C 131/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: L (przedstawiciel: adwokat I Coutant Peyre)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Windisch i Í. Ní Riagáin Düro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 31 sierpnia 2016 r. w sprawie określonych nieusprawiedliwionych nieobecności skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) L zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Polska/Komisja(Sprawa T-366/17) ⁽¹⁾

(EFRR — Odmowa potwierdzenia wkładu finansowego na duży projekt — Artykuł 41 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 — Ocena spójności dużego projektu z priorytetami programu operacyjnego — Artykuł 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 — Przekroczenie terminu)

(2019/C 131/47)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B.-R. Killmann, A. Kyratsou i M. Siekierzyńska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 1904 final z dnia 23 marca 2017 r. dotyczącej odmowy wniesienia wkładu finansowego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na rzecz dużego projektu „Uruchomienie produkcji nowej generacji silnika Diesla przez Volkswagen Motor Polska” w ramach osi priorytetowej IV programu operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 31.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Giove Gas/EUIPO — Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)(Sprawa T-34/18) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy CALOON — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 131/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giove Gas Srl (Tarquinia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Bergonzini i F. Dinelli)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Compagnie des gaz de pétrole Primagaz (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. Régnier)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2017 r. (sprawa R 1271/2017-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Compagnie des gaz de pétrole Primagaz a Giove Gas.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Giove Gas Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 28.5.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Torro Entertainment/EUIPO — Grupo Osborne (TORRO Grande MEAT IN STYLE)

(Sprawa T-63/18) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TORRO Grande MEAT IN STYLE — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe TORO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001 — Obowiązek staranności — Artykuł 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001)

(2019/C 131/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Torro Entertainment (Płowdiw, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat A. Kostov)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Crespo Carrillo i D. Walicka, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Grupo Osborne, SA (El Puerto de Santa María, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 grudnia 2017 r. (sprawa R 1776/2017-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Grupo Osborne a Torro Entertainment.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Torro Entertainment Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Bayer Intellectual Property/EUIPO (Przedstawienie serca)

(Sprawa T-123/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego serce — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 131/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayer Intellectual Property GmbH (Monheim am Rhein, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Graul, S. Hanne i D. Walicka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2017 r. (sprawa R 145/2017-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego serce jako unijnego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bayer Intellectual Property GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 142 z 23.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Beko/EUIPO — Acer (ALTUS)(Sprawa T-162/18) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ALTUS — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe ALTOS — Postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do niektórych wcześniejszych znaków towarowych wszczęte przed organami krajowymi — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zawieszenie postępowania administracyjnego — Zasada 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 71 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625])

(2019/C 131/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Beko plc (Watford, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: G. Tritton, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Acer, Inc. (Tajpej, Tajwan)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 grudnia 2017 r. (sprawa R 1991/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Acer a Beko.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 13 grudnia 2017 r. (sprawa R 1991/2016-5).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Beko plc.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Postanowienie Wiceprezesa Sądu z dnia 15 lutego 2019 r. — Aresu/Komisja

(Sprawa T-524/16 R)

(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Urzędnicy — Nowelizacja regulaminu pracowniczego z dnia 1 stycznia 2014 r. — Zmniejszona liczba dni corocznego urlopu wypoczynkowego — Zastąpienie czasu podróży urlopem na podróż do miejsca pochodzenia — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2019/C 131/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Antonio Aresu (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i M. Ecker, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE, zmierzający po pierwsze, do zawieszenia wykonania decyzji zmniejszającej liczbę dni dodatkowego urlopu, z których korzysta wnioskodawca z pięciu do dwóch i pół dnia, zgodnie z art. 7 załącznika V do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. (Dz.U. 2013 L 287, s. 15), a po drugie do przyjęcia środków tymczasowych umożliwiających wnioskodawcy dalsze korzystanie — na zasadzie tymczasowej — z takiej samej liczby dni dodatkowego urlopu, do którego był uprawniony z tytułu czasu podróży przed 1 stycznia 2014 r., z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia wydania orzeczenia w postępowaniu głównym lub, jeśli nastąpi to wcześniej, do dnia przejścia skarżącego na emeryturę.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Comprojecto-Projectos e Construções i in./EBC

(Sprawa T-768/17) ⁽¹⁾

(Skarga na bezczynność, o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Polityka gospodarcza i pieniężna — Nadzór nad instytucjami kredytowymi — Zarzut niezgodnego z prawem działania niektórych portugalskich instytucji kredytowych — Domyślne odrzucenie wezwania do działania skierowanego do EBC — Oczywista częściowa niedopuszczalność — Oczywisty częściowy brak właściwości — Skarga w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2019/C 131/53)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Comprojecto-Projectos e Construções, Lds (Lizbona, Portugalia), Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo (Lizbona), Julião Maria Gomes de Azevedo (Lizbona), Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (Lizbona) (przedstawiciel: adwokat M. Ribeiro)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: C. Hernández Saseta i P. Ferreira Jorge, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 265 TFUE żądanie stwierdzenia niezgodnego z prawem zaniechania przez EBC podjęcia w stosunku do portugalskiej instytucji kredytowej kroków w ramach zapobiegania wykorzystaniu systemu finansowego w celu prania brudnych pieniędzy, po drugie oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji EBC o niepodjęciu kroków, a po trzecie oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkód podnoszonych przez skarżących jako poniesione w następstwie rzeczony bezczynności.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona jako niedopuszczalna i w części oddalona jako bezzasadna.
- 2) Comprojecto-Projectos e Construções, Lda, Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo, Julião Maria Gomes de Azevedo i Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 52 z 12.2.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 8 lutego 2019 r. — Schokker/EASA

(Sprawa T-817/17) (¹)

(Służba publiczna — Personel kontraktowy — EASA - Zatrudnienie — Postępowanie w sprawie naboru - Umieszczenie strony skarżącej na liście rezerwy kadrowej — Wycofanie oferty zatrudnienia przedstawionej stronie skarżącej — Odpowiedzialność — Brak niezgodnego z prawem zachowania EASA — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna)

(2019/C 131/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Boudewijn Schokker (Hoofddorp, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (przedstawiciele: S. Rostren i F. Pavesi, pełnomocnicy, wspomagani przez adwokatów D. Waelbroecka i A. Duron)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o zadośćuczynienie za krzywdę doznana przez skarżącego z tytułu zawnionego działania EASA w trakcie postępowania w sprawie naboru personelu kontraktowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Boudewijn Schokker zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 63 z 19.2.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Associazione GranoSalus/Komisja(Sprawa T-125/18) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Środki ochrony roślin — Substancja czynna o nazwie „glifosat” — Odnowienie włączenie do załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 540/2011 — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)

(2019/C 131/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) (Foggia, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Dalfino)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, D. Bianchi, G. Koleva i I. Naglis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2324 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej „glifosat”, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2017, L 333, s. 10).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie zostaje umorzone w zakresie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożonych przez Helm AG, Monsanto Europe NV/SA, Monsanto Company, Nufarm GmbH & Co. KG, Nufarm, Albaugh Europe Sàrl, Albaugh UK Ltd, Albaugh TKI d.o.o. i Barclay Chemicals Manufacturing Ltd.
- 3) Associazione Nazionale GranoSalus — Liberi Cerealicoltori & Consumatori (Associazione GranoSalus) pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Helm, Monsanto Europe, Monsanto, Nufarm GmbH & Co. KG, Nufarm, Albaugh Europe, Albaugh UK, Albaugh TKI i Barclay Chemicals Manufacturing pokrywają, każdy, koszty własne związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Chrome Hearts/EUIPO –Shenzhen Van St. Lonh Jewelry (Przedstawienie krzyża)(Sprawa T-137/18) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego krzyż — Cofnięcie zaskarżonej decyzji — Następcza bezprzedmiotowość celu — Umorzenie postępowania)

(2019/C 131/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chrome Hearts LLC (Hollywood, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co. Ltd (Shenzhen, Chiny)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 grudnia 2017 r. (sprawa R 766/2017-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Chrome Hearts a Shenzhen Van St. Lonh Jewelry Co.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2018.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — PV/Komisja

(Sprawa T-224/18 RII)

(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Służba publiczna — Postępowanie dyscyplinarne — Obniżenie wynagrodzenia do zera — Zmiana okoliczności — Niedopuszczalność — Brak nowych okoliczności faktycznych)

(2019/C 131/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PV (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid, B. Mongin i R. Striani, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 278 i 279 TFUE wniosek o zawieszenie, po pierwsze, wdrożenia postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025, a po drugie, wykonania decyzji o obniżeniu skarżącemu wynagrodzenia do zera.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
  - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — Brunke/Komisja(Sprawa T-258/18) ⁽¹⁾

(Skarga na bezczynność — Termin do wniesienia skargi — Początek biegu terminu — Brak wezwania do działania — Drugie wezwanie do działania — Oczywista niedopuszczalność — Żądanie o charakterze deklaratywnym — Wniosek o wydanie nakazu — Oczywisty brak właściwości)

(2019/C 131/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lothar Brunke (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: A. Schniebel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego wniosek o „stwierdzenie dyskryminującego skutku” dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22) i, pomocniczo, po pierwsze, żądanie nakazania zasadniczo Komisji i, po drugie, oparte na art. 265 TFUE oraz mające na celu stwierdzenie, że Komisja bezprawnie nie podjęła czynności w celu nadania biegu pismom skarżącego z dnia 6 czerwca i 27 grudnia 2017 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona w części z uwagi na oczywisty brak właściwości Sądu do jej rozpoznania oraz w części jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie zostaje umorzone w zakresie złożonych przez Radę i Parlament Europejski wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 3) Lothar Brunke ponosi koszty własne oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Rada pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 5) Parlament Europejski pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 276 z 6.8.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 8 lutego 2019 r. — Front Polisario/Rada(Sprawa T-376/18) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Umowy międzynarodowe — Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Unią Europejską a Marokiem — Decyzja upoważniająca do wszczęcia negocjacji między Unią a Marokiem w celu zmiany porozumienia o partnerstwie — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2019/C 131/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: adwokat G. Devers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. de Elera-San Miguel Hurtado i F. Naert, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady z dnia 16 kwietnia 2018 r. upoważniającej do wszczęcia negocjacji z Królestwem Maroka w celu zmiany porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka i zawarcia protokołu wdrażającego wskazane porozumienie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosków Republiki Francuskiej i Komisji Europejskiej o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) *Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario)* pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 4) Komisja i Republika Francuska pokrywają własne koszty związane z odpowiednimi wnioskami o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

(¹) Dz.U. C 319 z 10.9.2018.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 13 lutego 2019 r. — BRF i SHB Comercio e Industria de Alimentos/Komisja

(Sprawa T-429/18 R)

(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Zdrowie publiczne — Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/700 — Zmiana wykazów zakładów z państwa trzeciego, z których dozwolony jest przywóz wymienionych produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do niektórych zakładów z Brazylii — Brak pilnego charakteru — Wyważenie interesów)

(2019/C 131/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BRF SA (Itajaí, Brazylia), SHB Comercio e Industria de Alimentos SA (Itajaí) (przedstawiciele: adwokaci D. Arts i G. van Thuynne)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: X. Lewis, B. Eggers i B. Hofstötter, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie, tytułem głównym, zawieszenia wykonania rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/700 z dnia 8 maja 2018 r. zmieniającego wykazy zakładów z państwa trzeciego, z których dozwolony jest przywóz wymienionych produktów pochodzenia zwierzęcego, w odniesieniu do niektórych zakładów z Brazylii (Dz.U. 2018, L 118, s. 1) bądź do dnia wydania ostatecznego orzeczenia w przedmiocie skargi wniesionej przez skarżące na podstawie art. 263 TFUE, bądź do daty określonej przez prezesa Sądu oraz, tytułem ewentualnym, zawieszenia stosowania wspomnianego rozporządzenia w odniesieniu do zakładów skarżących znajdujących się w wykazie zakładów, z których dozwolony jest przywóz mięsa drobiu i zajęczaków z Brazylii (sekcja II), w wykazie zakładów, z których dozwolony jest przywóz mięsa mielonego, wyrobów mięsnych i mięsa odkostnionego mechanicznie z Brazylii (sekcja V), które doprowadziły do nie więcej niż dwóch powiadomień poprzez system wczesnego ostrzegania o niebezpiecznej żywności i paszach od dnia 1 marca 2017 r. do dnia 19 kwietnia 2018 r. oraz w wykazie zakładów, z których dozwolony jest przywóz produktów mięsnych z Brazylii (sekcja VI) lub zarządzenie innego lub uzupełniającego środka, który prezes Sądu uzna za konieczny lub właściwy.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2019 r. — XH/Komisja**(Sprawa T-511/18)**

(2019/C 131/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: XH (przedstawiciel: adwokat E. Auleytner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 13 listopada 2017 r. (IA nr 25-2017) o nieumieszczeniu nazwiska strony skarżącej na liście urzędników awansowanych w 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 7 czerwca 2018 r. wydanej w odpowiedzi na zażalenie strony skarżącej;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz strony skarżącej zadośćuczynienia w kwocie 20 000 EUR za krzywdę i odszkodowania w kwocie 45 000 EUR za szkodę majątkową;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym kwestionuje treść sprawozdań z przebiegu kariery zawodowej jako podstawy spornego postępowania w sprawie awansu oraz podnosi nieprawidłowość zakończonego postępowania w sprawie awansu, a także brak możliwości i zgodności z prawem usunięcia *a posteriori* wad, po zakończeniu postępowania w sprawie awansu.
  - Strona skarżąca zarzuca, że nie było możliwe wykazanie, że sądy wartościujące mogły być dokonane w inny sposób, gdyby nieprawidłowe sprawozdanie śródkresowe nie zostało wzięte pod uwagę na poszczególnych etapach postępowania w sprawie awansu.
  - Strona skarżąca podnosi naruszenie prawa i nieprawidłowość zaskarżonego postępowania w sprawie awansu: naruszenie przepisów decyzji Komisji C(2013) 89 68 final z dnia 16 grudnia 2013 r. ustanawiającej ogólne przepisy wykonawcze do art. 45 regulaminu pracowniczego, naruszenie art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz brak faktycznego porównania osiągnięć.

- Strona skarżąca podnosi również oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu kryteriów awansu określonych w art. 45 regulaminu pracowniczego w świetle art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczy skutków nieprawidłowości spornego postępowania w sprawie awansu, zważywszy na akta z postępowania w sprawie awansu strony skarżącej oraz jej sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej. Ta nieprawidłowość miała doprowadzić do pozbawienia jej awansu, którego mogła się spodziewać, gdyby należycie przeprowadzono porównanie osiągnięć.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2019 r. — AI/ECDC

(Sprawa T-65/19)

(2019/C 131/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AI (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ECDC z dnia 18 maja 2018 r. oddalającej wniosek strony skarżącej o udzielenie wsparcia z dnia 20 czerwca 2017 r.,
- stwierdzenie nieważności decyzji ECDC z dnia 20 czerwca 2018 r. oddalającej wniosek strony skarżącej z dnia 30 maja 2018 r. o udzielenie dostępu do sprawozdania z dochodzenia;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji ECDC z dnia 26 października 2018 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej z dnia 2 lipca 2018 r.;
- zasądzenie od ECDC szacowanego *ex aequo et bono* na 40 000 EUR zadośćuczynienia podnoszonej przez stronę skarżącą krzywdzie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty odnoszące się do zaskarżonej decyzji z dnia 18 maja 2018 r. oraz jeden zarzut odnoszący się do zaskarżonej decyzji z dnia 20 czerwca 2018 r.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący zaskarżonej decyzji z dnia 18 maja 2018 r., naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi, dotyczący zaskarżonej decyzji z dnia 18 maja 2018 r., naruszenia obowiązku uzasadnienia.

3. Zarzut trzeci, dotyczący zaskarżonej decyzji z dnia 18 maja 2018 r., oczywistego błędu w ocenie i błędu faktycznego oraz naruszenia art. 86 regulaminu pracowniczego.
4. Jeden zarzut dotyczący zaskarżonej decyzji z dnia 20 czerwca 2018 r., naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 13 rozporządzenia nr 45/2001 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2019 r. — Alcar Aktiebolag/EUIPO — Alcar Holding (alcar.se)

(Sprawa T-77/19)

(2019/C 131/63)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alcar Aktiebolag (Bromma, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat M. Ateva)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Alcar Holding GmbH (Wiedeń, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „alcar.se” w kolorach białym i niebieskim — zgłoszenie nr 15 508 583

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie R 378/2018-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zawieszenie postępowania przed Sądem do czasu zakończenia postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego Alcar Holding GmbH i ustalenia rzeczywistego zakresu ochrony znaku towarowego Alcar Holding GmbH;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej w całości;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Sprzeciwów w całości;
- obciążenie Alcar Holding GmbH kosztami postępowania strony skarżącej przed Wydziałem Sprzeciwów, Izbą Odwoławczą oraz przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza błędnie rozszerzyła zakres ochrony znaku towarowego Alcar Holding GmbH;
- Izba Odwoławcza popełniła błąd w ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd pomiędzy znakami towarowymi.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2019 r. — Lantmännen i Lantmännen Agroetanol/Komisja**(Sprawa T-79/19)**

(2019/C 131/64)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Lantmännen ek för (Sztokholm, Szwecja), Lantmännen Agroetanol AB (Norrköping, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci S. Perván Lindeborg, A. Johansson i R. Bachour, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2019) 743 final z dnia 28 stycznia 2019 r. w sprawie sprzeciwu dotyczącego ujawnienia wniesionego przez skarżące na podstawie art. 8 decyzji 2011/695/UE Przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. 2011, L 275, s. 29) (sprawa AT.40054 — Wskaźniki referencyjne dla etanolu); oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza przepisy prawa regulujące postępowanie ugodowe

Skarżące podnoszą, że instrumenty prawne, które regulują postępowanie ugodowe sprzeciwiają się ujawnieniu rozpatrywanych dokumentów. W szczególności z łącznej lektury art. 10a, art. 15 ust. 1b) i art. 16a ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. ⁽¹⁾ wynika, że przepisy te powinny być interpretowane jako ograniczające ujawnienie zapisów z rozmów ugodowych do samej propozycji ugodowej, którą można udostępnić jedynie pod ścisłymi warunkami.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżące podnoszą, że pozwana poprzez swoją stałą praktykę wyłączenia dokumentów roboczych przedłożonych w ramach rozmów ugodowych z akt sprawy, do których dostęp mają inne strony oraz poprzez konkretne zapewnienia w tym względzie w ramach rozmów ugodowych wzbudziła u skarżących uzasadnione oczekiwania w odniesieniu do poufnego traktowania spornych dokumentów.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza zasady równego traktowania i równości broni

Skarżące podnoszą, że ujawniając innym stronom zapisy z rozmów ugodowych skarżących z pozwaną, pozwana naruszyła zasadę równego traktowania stawiając strony postępowania ugodowego w gorszej pozycji niż strony, które zaniechały rozmów ugodowych. Bezpodstawne rozszerzenie dostępu do akt sprawy na strony nieuczestniczące w postępowaniu ugodowym naruszyło także zasadę równości broni, ponieważ strony te uzyskały przewagę, w ramach z natury antagonistycznej relacji łączącej współsprawców naruszenia, w odniesieniu do przyszłych roszczeń.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza zasadę dobrej administracji

Skarżące podnoszą ponadto, że zezwalając na ujawnienie spornych informacji, zaskarżona decyzja pozwoliła pozwanej na przyjęcie całkowicie niespójnej polityki, w ramach której skarżące są traktowane znacznie mniej korzystnie niż adresaci wszystkich wcześniejszych decyzji pozwanej. Z tego powodu należy uznać, że zaskarżona decyzja naruszyła prawo skarżących do rozpatrzenia ich spraw przez instytucje Unii Europejskiej takie jak pozwana w sposób „bezpstronny, sprawiedliwy i w rozsądnym terminie”, a tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

5. Zarzut piąty podniesiony tytułem ewentualnym i dotyczący błędnej kwalifikacji prawnej zawartej w uzasadnieniu

W zarzucie piątym podniesionym w stosunku do innych zarzutów tytułem ewentualnym skarżące podnoszą, że nawet gdyby Sąd ostatecznie zgodził się z pozwaną, że sporne dokumenty powinny zostać ujawnione innym przedsiębiorstwom, to nadal należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z powodu błędów zawartych w uzasadnieniu.

Pozwana powołała się na pkt 35 obwieszczenia w sprawie postępowania ugodowego w celu udostępnienia spornych dokumentów. Punkt 35 odnosi się jedynie do propozycji ugodowych, a nie do dokumentów ugodowych, który jest terminem używanym w zaskarżonej decyzji. W celu zapewnienia wewnętrznej spójności uzasadnienia zaskarżona decyzja powinna zostać przededogowana w taki sposób, aby dokumenty te zostały uznane za stanowiące część propozycji ugodowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Dz.U. 2004, L 123, s. 18 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 3, s. 81).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2019 r. — Rezon/EUIPO (imot.bg)

(Sprawa T-101/19)

(2019/C 131/65)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Rezon OOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat M. Jordanowa-Harizanowa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego imot.bg — zgłoszenie nr 17 203 316

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 listopada 2018 r. w sprawie R 999/2018-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nakazanie rejestracji spornego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania w niniejszej instancji oraz kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2019 r. — Abarca/EUIPO — Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS)

(Sprawa T-106/19)

(2019/C 131/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abarca — Companhia de Seguros SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci J. Pimenta i Á. Pinho)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Abanca Corporación Bancaria, SA (Betanzos, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ABARCA SEGUROS w kolorach różowym, jasnoniebieskim, jasnozielonym i czarnym — zgłoszenie nr 16 041 519

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 listopada 2018 r. w sprawie R 1370/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- w konsekwencji zezwolenie na rejestrację unijnego znaku towarowego nr 16 041 519 w całości;
- obciążenie EUIPO i Abanca Corporación Bancaria, SA kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 14 lutego 2019 r. — VFP/Komisja

(Sprawa T-726/16) ⁽¹⁾

(2019/C 131/67)

Język postępowania: angielski

Prezes wielkiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 12.12.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2019 r. — Hangzhou Lezoo traveling equipment/EUIPO — Promotional Traders (GREEN HERMIT)

(Sprawa T-60/18) ⁽¹⁾

(2019/C 131/68)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 19.3.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 15 lutego 2019 r. — Intercontinental Exchange Holdings/EUIPO (BRENT)**(Sprawa T-725/18)** ⁽¹⁾

(2019/C 131/69)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL